Den uforbederlige bibliotekar

Niels Jensen

Skanning / foto af tekst.

https://uforbederlig.dk

Udarbejdet af Niels Jensen

STEENSENS ILLUSTREREDE ALMANAK 1922

REDIGERET AF
FRU SOFIE HORTEN

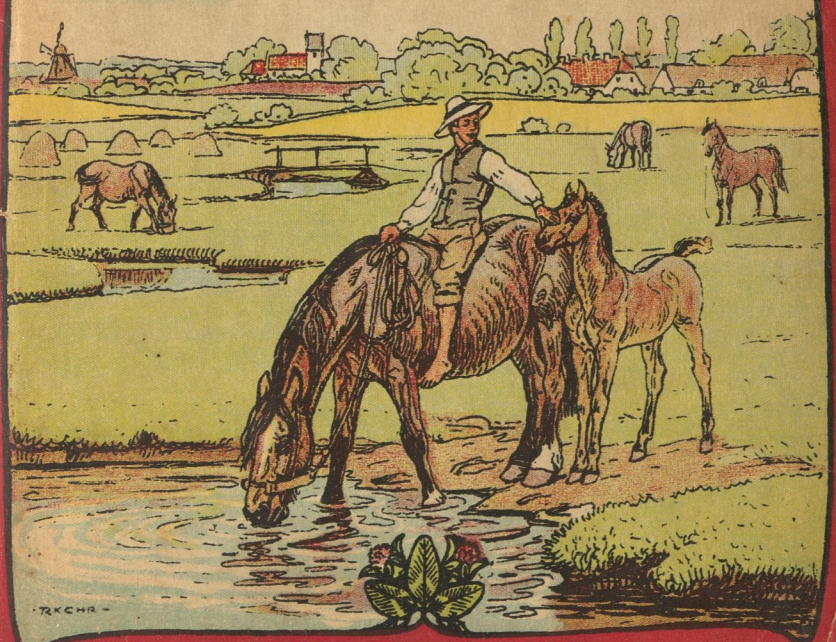

75 ØRE

C. M. HESS'

FABRIKKER

Vejle

Aktieselskab,

fabrikerer som Specialitet

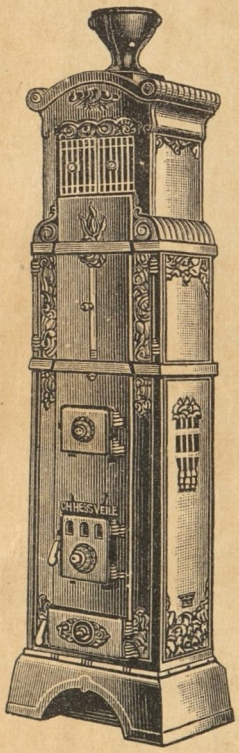

Ovne

Komfurer

Bygningsstøbegods

Centralvarmeanlæg af enhver Art.

Emaillerede Ovne og Komfurer

i flere smukke og rene Farver.

— Forhandlere i alle Byer. —

Steensens
Illustrerede
Almanak
for det Aar efter Kristi Fødsel
1922,
som er 2. Aar efter Skudaar,
beregnet til Københavns Observatoriums Horisont af
Observatoriet.

Redigeret af
Fru Sofie Horten.

20de Aargang.

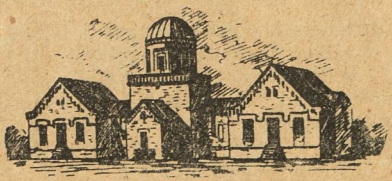

H. Steensens Margarinefabrik A/S. Vejle.

Udgivet af L. Levison junr. Aktieselskab.
København.

Vejrspaadomme 1922.

»Mennesket spaar –
Gud raa'r«.

Tilnærmelsesvis sikkert kan Vejret ikke forudsiges undtagen med faa Dages Varsel. De følgende Vejrforudsigelser bør derfor modtages, som de gives, med alt fornødent Forbehold.

1.—10. Januar: Ustadigt, men temmelig mildt. Regn.

11.—27. Januar: Smukt, klart og Frost.

28. Januar—4. Februar: Mildere, men ustadigt Vejr.

5.—17. Februar: Smukt Vejr, temmelig streng Frost.

18. Februar—12. Marts: Mildere, men ustadigt, med Regn eller Sne.

13. Marts—2. April. Klart, men køligt Vejr og hyppigt Nattefrost.

3.—15. April: Foraarsagtigt Vejr, dog med lav Temperatur, jævnlig let Nattefrost.

16. April—1. Maj: Ustadigt, Regn.

2.—17. Maj: Smukt og klart, mod Slutningen varmt.

18.—25. Maj: Mildt Vejr med Regnbyger.

26. Maj—5. Juni: Ustadigt, Regn og Blæst.

6.—18. Juni: Smukt, varmt og tørt.

19.—30. Juni: Ustadigt, men enkelte smukke Sommerdage.

1.—17. Juli: Meget varmt og tørt, periodisk Torden.

18.—26. Juli: Ustadigt, men overvejende tørt.

27. Juli—11. August: Smukt og varmt, Tordenbyger.

12.—20. August: Blæst og Regnbyger.

21.—30. August: Klart Vejr, Varme.

31. August—14. Septbr.: Klart Vejr, med køligt Luft.

15.—30. Septbr.: Smukt, klart og tørt.

1.—18. Oktober: Ustadigt Vejr.

19. Oktober—15. November: Ustadigt, megen Blæst, Regnbyger.

16. November—4. December: Mildt, men ustadigt Vejr.

5.—17. December: Ustadigt, køligt, Regn eller Sne.

18.—31. December: Mildere Vejr, men regnfuldt.

I ustadige Perioder indtræffer ofte enkelte Dage med smukt Vejr.

ODDEGAARDEN

FORTÆLLING AF
ARNE POULSEN

ILLUSTRERET AF
KARL RØNNING

Togføreren stod med Fløjten hævet, men sænkede den atter uden at gentage Afgangssignalet. — „Han kunde nu gerne skynde sig lidt mere," sagde han til Stationsforstanderen, der stod ved Siden af og saa langt efter en Mand, som uden synderlig Hastværk kom gaaende nede paa Landevejen i Nærheden af Stationen.

„Tror du, vi kan vente paa dig hele Dagen? Du kunde gerne have brugt Benene lidt raskere! Nu er vi blevet forsinket over fem Minutter ved at vente paa dig," lød det fra Togføreren, da Manden over Stien naaede hen til dem. „Her er Billetten, Hans Jensen," sagde Stationsforstanderen, som havde været en Vending inde paa Kontoret, „du skal jo med saa langt, du kan komme." Hans Jensen betalte og steg op. Togføreren gentog Afgangssignalet og det lille Lokomotiv og de tre Personvogne asede jernklaprende videre paa det smalle Spor, der førte tværs over Øen. — Det var Danmarks langsomste Tog, som bruger over to Timer til at køre de fire Mil, der er fra Endestation til Endestation — fraregnet Forsinkelser.

„Farten svarede næsten til den, Hans Jensen havde sat op, da han kom nede paa Landevejen," tænkte Niels Marcher, der havde siddet og set ud af Kupévinduet og hørt Togførerens og Stationsforstanderens Bemærkninger. Fra Amerika, hvorfra han lige var kommet, efter at have været borte fra Hjemmet i tolv Aar, var han vant til større Hurtighed. „Skønt," tænkte han videre og saa paa Hans Jensen, der skubbede sig til Ro paa Træbænken over for, „det eneste, han selv havde faaet ud af Hastværket derovre, var Penge — og det var langt fra nok, for han vidste, at Livet var noget mere og større end Penge. — Penge, Penge, Penge

lød det, som Hjulene hamrede og hamrede paa de ujævne Skinner. — Men naar han tænkte paa sit fattige Barndomshjem ude paa Odden, hvor hans gamle Moder endnu levede — og saa tænkte paa hende, den unge Karen Jacobsen fra Oddegaarden, lød det anderledes. Da bankede de ganske svagt: Fred, Fred, Fred og Lykke, Lykke, Lykke. For saa følte han, at kunde nogen bringe ham Fredsfølelsen, saa maatte det være hans Moder med det milde, fromme Sind — og kunde nogen bringe ham Lykken, saa var det Karen, som han havde tænkt mest paa de mange Aar, hvor Pengene ellers havde haft saa stærkt Tag i ham, at han enkelte Dage havde glemt alt andet.

Om en Times Tid var han hjemme. Han kom — som saa mange Gange før — til at tænke paa Karens sidste Brev, hvori der stod, at nu kom han vel snart hjem, for hun længtes saa meget efter ham, at det næsten var en Pine for hende. Faderen blev desuden gammel, skrev hun, og de blev maaske nødt til at sælge den gamle Gaard — Slægtsgaarden. Det var ham næsten, som kunde han høre hendes tunge Suk, da hun skrev det Brev, og i sit eget Legeme mærkede han noget af den Længsel, som voldte Pine. Hvor holdt hun dog meget af ham, det følte han; men det var samtidig for ham som hendes Suk ogsaa gjaldt Slægtsgaarden.

Hendes og Faderens Kærlighed til Gaarden var næsten lige stor, men for Faderen var Gaarden alt. —

Han havde været paa Oddegaarden siden sin Fødsel. Den var gaaet i Arv fra Fader til Søn i umindelige Tider, og Niels Marcher vidste, at det maatte være Nøden, som tvang ham til nu at sælge, hvis de, som hun skrev, blev nødt til det.

Han kom til at tænke paa den Dag, han stod uden for Oddegaardens Port og i al Hemmelighed sagde Farvel til Karen, som havde faaet et Vink om, at han den Dag reiste. Pludselig kom Oddegaardsbonden ud fra Selekammeret og gik hen og lukkede den ene af Halvportene og gjorde Mine til at lukke den anden med, hvad der betød, at Samtalen mellem dem maatte være forbi. „Ja," sagde han roligt, „som jeg sagde for over en Maaned siden, Niels, bliver du

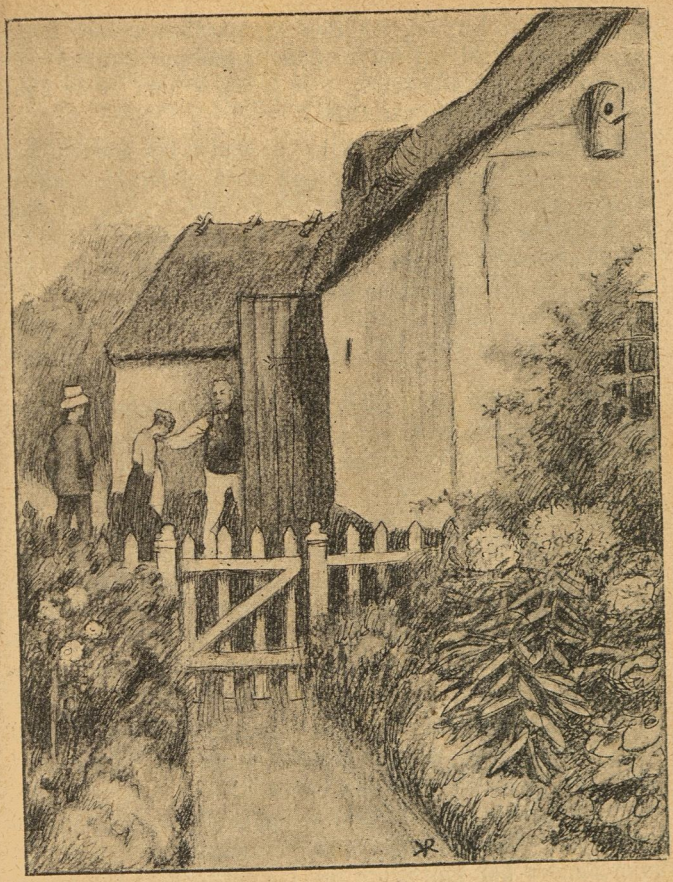

ikke min Svigerſøn, før du kan købe Gaarden her, og det er ikke af Pengebegærlighed, jeg ſiger det, men ingen forſtaar at drive den uden jeg.

Men Karen kan jo nu og da høre gennem din Moder, hvordan det gaar dig, det har jeg ikke noget imod," endte han, men rettede ſig ſamtidig, ſaa det ſaa ud, ſom om den toradede Veſt ſkulde ſprænges, da han ſaa, at Karen havde Taarer i Øjnene.

Niels Marcher saa ud paa Lyngbakkerne, som Toget sneglede sig forbi, og derfra paa sit massive Guldur. De nærmede sig Endestationen, men havde endnu nogle Trinbrædt og Smaastationer tilbage.

Togføreren gik gennem Kupéen. „Det koster Dem en And til Jul, Hans Jensen," sagde han uden at standse, „og jeg kommer op paa Søgaard og henter den." „Ja, det maa De snakke med min Moder om, for det er hende, som raader for Enderne," fik Hans Jensen lige Tid til at sige, før Togføreren leende lukkede Døren. „En Skæppe Æbler var vel ellers nok for de fem Minutter, jeg kom for sent," vedblev han og saa over paa Niels Marcher som for at høste Bifald.

Niels Marcher, som vidste, at Søgaardsfolkene og dem paa Oddegaarden kom meget sammen, da han var hjemme, fik Lyst til at faa en Hilsen fra Hjemmet, og da Toget i det samme slingrede stærkt, sagde han:

„Nu sætter de nok Farten op for at indhente Forsinkelsen. Er det ikke den Station, der er nærmest Oddegaarden, vi nu kommer til?" „Jo," svarede Hans Jensen og betragtede de store Kufferter og Tasker under Bænkene. Lidt efter lød det nysgerrigt: „Er De maaske kommet med Damperen i Dag?" „Ja," svarede Niels Marcher og saa ud ad Vinduet, som om videre Samtale var ham ligegyldig.

„De vil maaske købe Oddegaarden? Den er averteret til Salg i „Avisen"," spurgte Hans Jensen. I Stedet for at svare bød Niels Marcher ham en Cigar.

„Ja," vedblev Hans Jensen og tændte, „han maa jo næsten altid laane Penge; men jeg ved fra min Fader, at hans Venner har sagt Stop nu, saa derfor maa han sælge, ellers gaar han fallit."

— Det lød næsten, som om Hans Jensen glædede sig over Ulykken, hvorfor Niels Marcher fik Lyst til at dæmpe hans Glæde lidt.

„Ja, men har Datteren ikke en ret anselig Arv efter sin Moder, som jo var af velhavende Slægt," sagde han og rejste sig hastigt, da Toget i det samme holdt. Han tog sine Kufferter og Tasker, hilste og gik, mens han smilede

ved Tanken om Karens Arv, som Hans Jensen overrasket sad og spekulerede paa.

Han tog en Haandtaske med sig og skød Genvej over Hundsemyre til Stranden, som han derpaa fulgte. — En halv Time efter sad han i sin Moders hyggelige Stue i Sofaen, som i Dagens Anledning var blevet pyntet med hendes fineste Tæppe for at skjule enkelte Stopninger paa Betrækket. Hans gamle Moder sad lige over for ham og smilede lykkelig til ham, efter at den første voldsomme Gensynsglæde havde sat sig. I sin Henrykkelse tømte hun den fjerde Kop Kaffe.

En hvid Dug og smukke Sølvting, han nu og da havde sendt hende, pyntede det dækkede Frokostbord.

„Lad mig da endelig huske at sige dig Tak for de dejlige Kaffeskeer, du sendte mig til min Fødselsdag," sagde hun. „Jeg har jo ikke skrevet til dig, fordi jeg ikke vidste, om du fik solgt din Ejendom og naar du rejste." Hun skævede hen til den lille Haandtaske, som stod paa Lammeskindet foran Bornholmeren med Sølvskiven. „Fik du den godt betalt?" spurgte hun og flyttede Blikket hen til hans fine Sommeroverfrakke, der laa over Ryggen paa en af Stolene. „Ja," svarede han smilende, da han saa hendes ransagende Blik, „den blev solgt til høj Pris, og nu skal du bare se, lille Moder, naar jeg faar hentet mine store Kufferter, som staar paa Stationen, saa finder jeg nok noget til dig, f. Eks. noget sort Tøj til en ny Kjole."

Stine smilede lykkelig.

„Og saa kan jeg fortælle dig, at jeg for nogle Dage siden gennem en Sagfører i København købte Strandgaarden, og at jeg har i Sinde at købe Oddegaarden med for at slaa de to Gaarde sammen."

„Nej nu har jeg aldrig!" sagde Stine højtidelig og stolt og slog Hænderne sammen. „Hvad siger dog Karen?" spurgte hun i samme Aandedræt.

„Ja, hun ved det ikke endnu; men mellem hende og mig er alt, som da jeg rejste," sagde han.

„Ja, Karen er en god og køn Pige, og hun passer lige til dig, for til den bedste er intet for godt," sagde Stine og greb efter hans Haand, som laa paa Bordet.

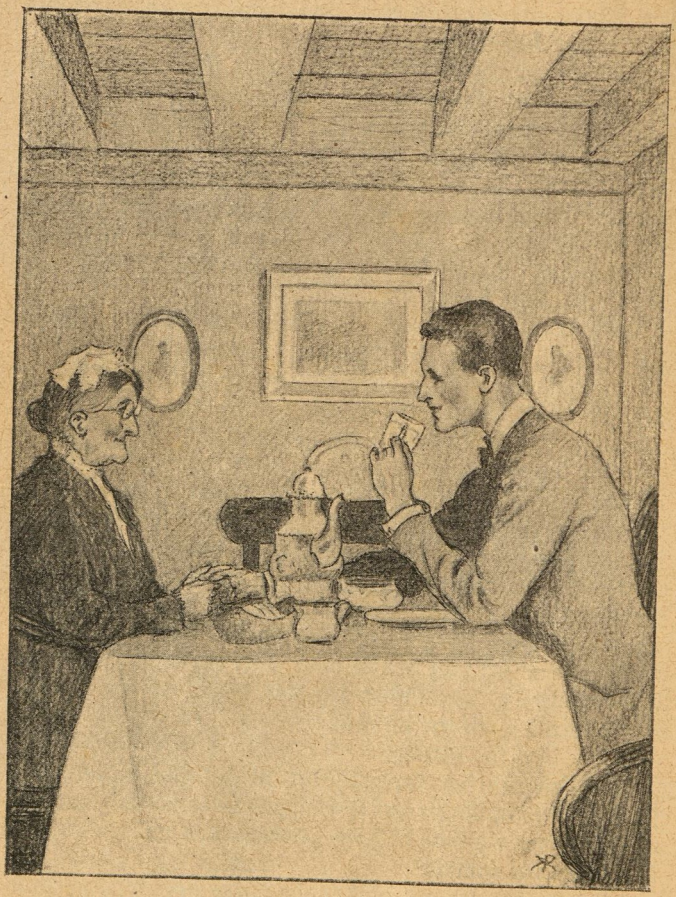

„Lykke og Velsignelse," tilføjede hun bevæget, da hun holdt den mellem begge sine. —

„Det maa du nok hellere vente med at ønske mig, til jeg har talt med Oddegaardsbonden, for det er vel ikke afgjort, at han siger det samme," sagde Niels og tog sin Haand, for at han kunde tørre sine Taarer bort. „Aah," sagde Stine, „jeg kender ham. Han skal bare have Tid til at bruse

af, saa er han til at vikle om den lille Finger, og saa giver han gladelig sit Samtykke, naar han hører, det er ens med jer. Han er ikke nær saa stejl som før. Den megen Modgang i de senere Aar med Besætningen og Jorden har taget lidt af Storheden."

Hun rejste sig og begyndte at tage af Bordet. „Hvis du vil hente dine Sager paa Stationen," vedblev hun med Tanken henvendt paa det lovede Kjoletøj, saa kan du sikkert laane Hest og Vogn hos vor Nabo; men jeg synes, du skulde skynde dig." „Ja, lad mig det, Moder," svarede han og smilede forstaaende over hendes Iver.

En Times Tid efter var han tilbage, og saa snart han havde afleveret Køretøjet, udbredte han det prægtigste uldne Kjoletøj, et stort Gulvtæppe, Silketøj i de prægtigste Farver, et smukt Kaffestel og mange andre rare Sager for sin Moders straalende Øjne.

Da han ud paa Aftenen gik over for at besøge Oddegaardsfolkene, stod Stine og lagde omhyggeligt det Silketøj sammen, som Karen skulde have. — Niels Marcher skød Genvej over de høje Klitter og naaede gennem en lav, forkrøblet Fyrreskov Oddegaardens sandede Jorder, som mod Øst gik helt ud til Havet. Et Øjeblik efter stod han paa den overgroede Gaardsplads med Møddingen omtrent midt for Køkkenet. En af Tjenestekarlene var ved at vande Heste ved det store, mosgroede Stentrug, som stod foran Brøndevippen, paa hvis bredeste Ende, der netop dinglede til Vejrs, en stor Sandsten bredte sig. Paa den ene af Længerne var næsten al Halmen borte, og de nøgne Lægter, der var hvide af Vejrets Slid, stak frem som Ribbenene paa et eller andet Kæmpeskelet. Uden for Køkkendøren, paa en stor, flad Sten, som brugtes til at stille Transportspande paa, sad en lille graa Kat. Den krummede Ryg og strøg sig kælent op ad Stuehusmuren, da den saa ham, medens den samtidig holdt Øje med de lukkede Halvdøre, som førte ind til Bryggeriet. Saa snart han aabnede dem, smuttede den ind før ham og sprang op paa den store Gruekedel, der stod lige ud til Køkkendøren. Her stak den Halen indsmigrende i Vejret og balancerede frem og tilbage paa Kanten. Han aabnede Køkkendøren, og Mis, som sad parat,

smuttede med ind i Køkkenet og anbragte sig foran Døren ind til Dagligstuen. Niels Marcher ventede et Øjeblik og „skramlede" saa med Støvlerne paa det røde Murstensgulv. Der lød Hundeglam inde fra Dagligstuen; men Mis blev roligt siddende, og da Døren aabnedes, og Oddegaardsbonden traadte ud, gik den hen og strøg sig op ad ham snart med den ene, snart med den anden Side vendt til uden at bryde sig om Hunden, som blev ved med at gø.

„God Dag. Niels Marcher. Vær saa god at gaa med ind i Dagligstuen," sagde Oddegaardsbonden. „Jeg synes jo nok, jeg skulde kende Dem. Velkommen til Landet igen," vedblev han, og det skarpe Blik under de duskede Bryn blev ransagende, og Haanden strøg gennem det gulhvide Haar, der strittede i Nakken, mens han skød en af de gamle, brede Lænestole frem og selv satte sig paa Slagbænken under Vinduerne og saa spørgende paa sin Gæst.

„Ja, jeg er kommet hjem nu, og jeg har hørt, at De vil sælge Gaarden," sagde Niels Marcher, „og hvis . . ."

„Har De noget at købe for," afbrød Oddegaardsbonden hurtigt og tørt.

„Ja, en Smule har jeg lagt mig op i de mange Aar, jeg har været derovre; og en Del har jeg tjent ved Salget af en Ejendom, jeg havde, saa hvis jeg maa se paa Besætningen — Jorden kender jeg jo — saa kan vi maaske handle."

„Se paa Besætningen!" brusede Oddegaardsbonden op. „Hvem siger, at jeg vil sælge til Dem. Naar Folk blot har lugtet Amerika og tjent et Par Øre, tror de straks, de kan købe alt og tænker ikke over, at Penge ogsaa har deres Grænse. Og Gaarden skal helst blive ved Slægten, for nu har den været Selvejergaard i min Familie i over fire Hundrede Aar; og en fremmed vilde maaske hurtigt skille sig af med den igen. Vil De ikke ogsaa købe Strandgaarden. Det maa da være en Gaard for Dem, og den er dobbelt saa stor som denne," endte han ironisk.

Niels Marcher tav, for han mærkede bag Ironien Oddegaardsbondens Sorg over at være nødt til at sælge.

Egentlig havde han haft Lyst til at sige noget om, at

hvis han og Karen giftede sig, blev Gaarden jo ved Slægten, men han syntes ikke, Tidspunktet var belejligt.

— „Strandgaarden er til Salg," sagde Oddegaardsbonden et Øjeblik efter, da Tavsheden truede med at blive for lang.

„Nej," sagde Niels Marcher roligt og strøg den graa Kat hen over Ryggen, hvad der fik den til at standse sin indsmigrende Gang rundt om Stolen og lægge sig til Ro ved hans Støvler, „Strandgaarden har jeg købt, og jeg har tænkt mig at lægge den og Oddegaarden sammen."

„Saa—aa! — Hvor meget udbetalte De paa Strandgaarden?" spurgte Oddegaardsbonden — overrasket. „Halvdelen af Købesummen," svarede Niels Marcher og saa ud af Vinduerne, der vendte ud mod Haven. Han havde set en hvid Straahat derude og hørt en Stemme, som gjorde ham urolig.

„Ja, kan De betale Halvdelen af Købesummen, som er 70,000 Kroner, her ogsaa, saa er Handelen afgjort," sagde Oddegaardsbonden. „Min Slægtsgaard kan kun drives af en, der, som jeg, kender den nøje — eller af en med mange Penge; og jeg vil ærlig tilstaa, at selv det bedste Kendskab ikke altid slaar til." — „Alt hvad der i Øjeblikket befinder sig paa Gaarden følger vel med i Købet?" spurgte Niels Marcher og saa interesseret og med et Smil paa, at Ejerinden af den hvide Straahat stod paa Tærne og rakte Armen i Vejret for at naa et Sommeræble.

Oddegaardsbonden, som havde rejst sig for at give Haandslag, vendte sig overrasket mod Vinduet og derpaa mod Niels Marcher.

„Nej, nu har jeg aldrig," sagde han glad. „Nu siger jeg du til dig, Niels, for nu bliver vi nok i Familie. Jeg troede saamænd, du havde glemt hende. Karen har ogsaa gaaet saa stille med sit og har intet nævnt de mange Aar; men nu forstaar jeg, at det har været dig, hun har tænkt paa, da hun sagde Nej til Hans Jensens Frieri." Oddegaardsbonden bankede paa Ruden. „Karen! Karen!" raabte han. — „Har Hans Jensen fra Søgaarden været her for nylig?" spurgte Niels overrasket, medens han inde fra Stuen uset holdt Øje med Karen. „Ja," svarede Odde-

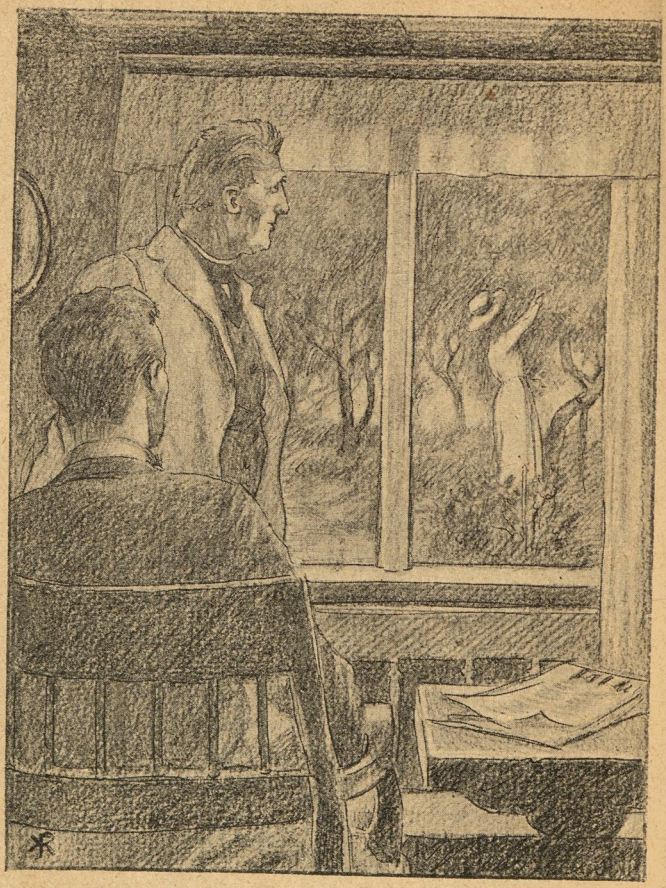

gaardsbonden, „i Formiddags, og han teede sig helt desperat og snakkede noget om en Arv, da hun sagde Nej.“ — Køkkendøren gik. „Der er hun,“ vedblev Oddegaardsbonden og greb sin Merskumspibe, som han ivrigt stoppede.

„Niels?“ lød det, og skønt Piben kun var halvstoppet, kunde Oddegaardsbonden dog ikke dy sig. Med et stort,

smukt Smil paa sit gamle Ansigt vendte han sig mod de to, der favnede hinanden saa tæt, som vilde de aldrig slippe.

„Ja, saa siger jeg Lykke og Velsignelse, sagde han og lagde Hænderne om deres Skuldre. „Du har jo vist, Niels, at den, der vil frem, kan komme det, selv om han kun ejer to bare Næver, og min gamle Slægtsgaard vil jeg trygt overlade dig nu. Nu har jeg sikret mig, at den bliver i Familien, og jeg har sikret mig, at Karen bliver lykkelig, siden de mange Aars Adskillelse ikke har faaet dig til at skifte Sind.

Nu skulde I gaa i Forvejen gennem Skoven og over Klitterne til din Moder, Niels, saa kommer jeg bagefter. Saa drikker vi vor Aftenkaffe hos hende, og en af Dagene kan vi lade en Sagfører ordne Handelen.

Jeg flytter ned i det lille Hus ved Mosen og lever der som Eneboer; men engang imellem maa jeg vel komme op og se til min gamle Slægtsgaard."

„Ja," svarede Niels, „men det var ellers en Aftale, at alt, hvad der i Øjeblikket var paa Gaarden, fulgte med, saa naar Karen og jeg flytter til Strandgaarden, er du nødt til at blive her."

„Ja, lad os tale om det i Morgen. Gaa I nu blot i Forvejen," sagde Oddegaardsbonden og rettede sig glad, mens han stoppede Merskumspiben. —

Da han en Time senere traadte ind i Stine Marchers Stue, stod Kaffebordet dækket og Kaffen færdig, men gamle Stine havde travlt med at vise de rare Sager frem, hun selv havde faaet, og Silketøjet, Karen skulde have.

Damen (foran et Portræt paa Kunstudstillingen): »Aah. hvor henrivende! Hvor mon man kan faa nærmere Oplysninger om det Billede?«

Maleren (træder frem): »Det er mig, der har malet Portrætet, Frue. Maaske jeg kan være til Tjeneste?«

Damen: »Aah ja, dersom De vilde være saa god at sige mig, hvor Damen paa dette Portræt lader sig frisere!«

*

Fru Petersen (arrigt): »At du virkelig kan se mig i Ansigtet!«

Hr. Petersen: »Ja, Herregud, man vænner sig til alt.«

INGE

FORTÆLLING AF
JOACHIM KATTRUP

ILLUSTRATIONER AF
RASMUS CHRISTIANSEN

Nede paa et af vore sydligste Næs ligger en smal Stensætning fra Stranden ind mod det nærmeste Bakkehæld. Den er ikke sat op med nogen stor Omhu, Stenene er kastet ned paa Lykke og Fromme, store og smaa imellem hinanden, og den er saa lav, at den ikke kan kaldes et Markdige. Set ude fra Havet er den bare som en hvid Streg over Græsbunden. Selv de ældste kan ikke mindes, at den nogen Sinde har været anderledes, de ved kun, at den hverken er rejst i deres Fædres Tid eller Slægtens forud; den er lige saa gammel som Landets Historie, og den har sit Navn fra Sagnets graa Tider: Venderskellet.

Det Sagn, der knytter sig til den, ligger fast i Mindet — fast som Stenene selv. Og igennem det gaar der en Vej fra Stranden over Bakkeheldet ind til den yderste Gaard i Landsbyen; i Krøniken hører Venderskellet sammen med Ibs Torn og Engaarden.

Et Stykke vest for Stensætningen er Strandbakkens Kam kløftet, og i den Hulning stritter en enlig Tjørn, kroget og vejrslidt; det er den, der kaldes „Ibs Torn." Paa det Sted har der en Gang ligget en Hytte, frit og højt og dog i Læ for Nordenvinden, et Bo for en Strandrøver, der skulde dølge sin Færd for ærlige Folk. Ibs Navn har indtil den sidste Menneskealder været et Skræmsel for Landsbyens Børn; de vidste alle — fra Gammelmors Beretning — at der paa det Sted, hvor Ibs Hytte havde staaet, ikke kunde gro andet end den krøglede Torn, fordi han havde været saadan en ond Mand. Og naar de havde Ærinde til Stranden, løb de aldrig tæt forbi Tornen, hvor stærkt det end kunde friste; den var som et levende Minde for dem om noget uhyggeligt, de ikke rigtig kunde fatte.

„Engaarden" har vel sagtens sit Navn, fordi den ikke i de gamle Tider har været sammenbygget med nogen anden. Nu ligger Landsbyens Gaarde hver for sig med en Have eller Toft imellem, men i Trældommens Aar har de været fast forbundne, to og to, saaledes at den ene Længe var fælles. Udenfor alle disse Tvillingegaarde laa Engaarden frit paa sin Toft; den delte Kaar med de andre, men var alligevel noget for sig.

Det mærkeligste ved Engaarden er, at den aldrig har været ude af Slægtens Eje. Den Mand, der sidder ved Gaarden i Dag, er af en Æt, der kan følges saa langt, som Kirkebøgerne gaar. Og før deres Tid bliver Sagnet ved at spinde paa det samme Navn i Forbindelse med Engaarden, helt ud til Venderfejdernes Dage. Det er paa Spindesiden, Navnet lever. Der har altid været en Inge paa Engaarden; ogsaa igennem dette er Stammoderens Minde bleven bevaret.

Under den sorte Død var alle Gaardene i Landsbyen bleven øde, saaledes fortæller Sagnet. Men paa Engaarden blev en Kvinde i Live sammen med sin lille Dreng, og hun holdt Hjemmet oppe, indtil det atter dagedes over Landet. Hun hed Inge; det Navn kunde ikke dø i Engaarden.

Men om den Inge, der gik forud for dem alle, ved Sagnet mest. Og den, der lytter i Arnekrogen en Vinteraften inde i Engaardens Dagligstue, vil faa en mærkelig Historie at høre.

— — — —

Hvad var der i Vejen med den unge Karl, der kom ned oven Strandbakken, ilende næsten i Løb ud efter Havet? Inden han dukkede ned under Kammen, havde han set sig tilbage i et langt Øjekast, der var rettet mod det Sted i Landsbyen, hvor Engaarden laa. Ud fra den kom en Mand gaaende, en væbnet Mand, hvis Økseblad blinkede i Solen. Ogsaa han styrede ud mod Strandbakken.

Karlen saa ellers ikke ud til at være forknyt, der var snarere et Drag af Trods i hans Ansigt. Det kunde ikke være af Frygt han flygtede.

Nede i Havkanten laa en lille, fladbundet Baad, mod

den styrede Karlen sine Skridt, og han standsede ikke, før han stod ude paa den hvide Tangvold, der randede Strandbredden.

Han saa sig atter tilbage, og nu søgte hans Øjne op til Lavningen i Bakkekammen, hvor der laa en lille Hytte. Dens Mønning naaede ikke op over Lavningens Rand, den tog den Læ, den saa haardt havde nødig, hvis den skulde staa for Nordenblæsten; nede fra Havkanten lignede den nærmest en lille Lerdynge med en Bunke Tang paa Toppen.

Den unge Karl stirrede saa vedholdende op mod Hytten, som om han haabede at se noget, han ventede paa, vise sig deroppe. Og det varede kun en kort Stund, inden det kom; saa snart han saa den første flagrende Snip af et hvidt Hovedklæde, klaredes hans Øjne, og han løftede Haanden til et Vink op imod Bakken.

Der blev vinket tilbage, og Pigen, der bar det hvide Hovedklæde, fløj paa saa rappe Fødder, at det kun varede et Øjeblik, før hun var nede ved Stranden.

Medens hun løb det sidste Stykke Vej hen over det flade Drag, raabte hun til ham:

„Bent! Hvor vil du hen?"

Han sprang ned fra Tangvolden og gik hende i Møde med hurtige Skridt.

Jeg er paa Flugt, Inge. Min Fader har jaget mig af Gaarde."

Inge klyngede sig til ham, hun skælvede som et Espeløv.

„Hvorfor bøjede du ikke af, Bent? Du kender din Faders hastige Sind."

Bents Øjne flammede.

„Han brugte Ord, der saarede mere end Sværd. Og jeg forsikrer dig, Inge, at hvis han ikke havde været min Fader, saa var den ene af os ikke kommen levende ud af Stuen."

„Bent, sig mig, hvad det var, der kunde krænke dig saa dybt?"

Han undveg hendes Blik.

„Jeg kan ikke sige det, Inge."

Hun slap ham og bøjede Hovedet.

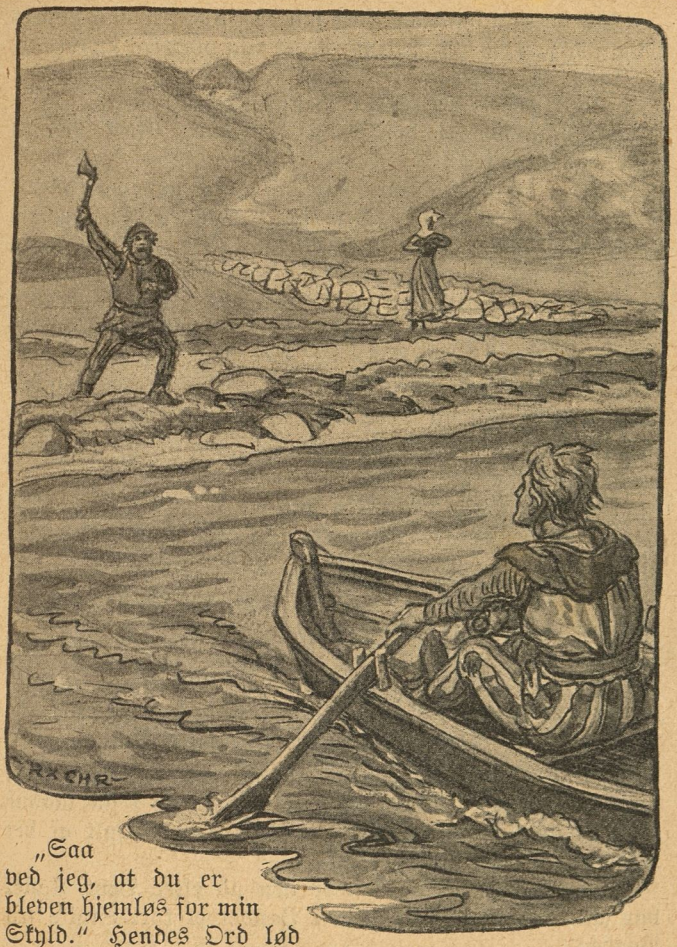

„Saa ved jeg, at du er bleven hjemløs for min Skyld." Hendes Ord lød som et jamrende Suk.

Bent sluttede hende ind i sine Arme.

„Aldrig maa du slippe mig, Inge. Hører du? Det kunde jeg ikke bære."

Hun svarede ikke, men han saa i hendes taareblanke Øjne, at hun ikke kunde slippe ham.

„Tiden er knap, Inge. Jeg saa et Blink fra min Faders Økse inde paa Ageren, han vil drive mig bort fra sin Grund, saa langt den naar."

Der gik atter en Skælven igennem Inge.

„Va'r dig for Synden, Bent — lad det ikke komme til Kamp imellem jer."

„Det er jo derfor jeg flygter som en anden Kryster." Bent rynkede Brynene. „Dér ligger Baaden, den er min egen, og den kan sagtens bære mig over til den anden Kyst. Saa lader jeg Lykken raade for Resten."

„Du kommer aldrig tilbage!" klagede Inge.

„Jo, Inge, det maa du lide paa — hvis jeg beholder Liv og Helse." Han føjede til, idet han løftede Hovedet med et kækt Kast: „En skøn Dag kommer jeg ind paa Stranden igen, og saa maa du være rede til at følge mig, Inge."

Hun saa ind i hans ærlige Øjne og følte sig tryg ved hans Løfte.

„Jeg venter dig!" hviskede hun.

Saa tav de begge, medens de tog den sidste Afsked med hinanden, ene to dernede ved den stille Strand.

Et Mandshoved kom til Syne oppe over Bakken, og der rungede et Raab ned mod dem:

„Bort med dig!"

Inge veg forskrømt tilbage, og Bent sprang ned til Havkanten og skød Baaden ud i Vandet. Han var allerede ude ved Kanten af det blaa, da Faderen naaede Tangvolden.

Lave i Engaarden var bred og lavstammet; Inge syntes, at han lignede en Bjørn, som han stod dér i sin laadne Vadmelsdragt og med Ansigtet næsten helt skjult af det mørke, stride Skæg.

Han svang Øksen og kastede den ud efter Bent. Kastet var saa kraftigt, at den faldt i Vandet et kort Stykke fra Baaden.

„Nu skar jeg det sidste Baand sønder!" raabte Lave.

„Der ligger Staal imellem os, indtil du træder ind over min Tærskel med en ærlig Mø ved Haanden."

Bent havde hørt Raabet; han rejste sig op i Baaden, og hans Stemme gav Genlyd mod Bakkehældet:

„Va'r dig, hvis du ikke lader Inge fare med Fred! Det gælder Liv for Liv!"

Saa satte han sig atter paa Toften og roede til.

Lave rystede de knyttede Hænder, og Inge kunde høre helt ind paa Stranden, at han brummede. Bjørnen var vred!

Hidtil havde han ikke vendt Øjnene hen efter den Kant, hvor hun stod, men idet han gik tilbage, styrede han lige hen imod hende. Da hun mærkede det, blev hun staaende og vendte sig imod ham med blussende Kinder; han skulde ikke tro, at hun flygtede i Angst.

„Du har forgjort min Søn, din Troldkvind!" knurrede han. „Men Lave har Magt endnu, og saa længe mine Øjne ser Solen, bliver du ikke Kone i Engaarden. Før skal jeg sætte en Brand til Taget og selv springe ind i Baalet."

Hun sagde ikke noget, men han saa Glimtet af en fast Vilje i hendes Øjne. Saa brummede Bjørnen igen og krattede op over Bakken.

Inge stod længe og saa ud efter Bents Baad. Tilsidst blev den saa lille, at det saa ud, som om den sank i Dybet. Hun gik op til Tanghytten med et tungt Hjærte.

Inge var Ibs Datter; der var ikke andre end de to i Hytten. Den laa ensomt, og mere ensomt blev der, fordi Ib ikke havde Samkvem med nogen.

Alle ærlige Folk gik langt udenom det lille, skruttede Hus, og den Mand, der trykkede paa Ibs Dørklinke, skulde være i Nød. Hver Gang det onde koglede Sygdom eller Uheld kom ind over Godtfolks Tærskel, maatte der Bud efter Ib, han var den eneste, der kendte Raad. Han kunde baade det vise og det gale; der var Lægedom ved hans Haand, men Gud naade den Stymper, der kom under hans Øjne, naar de var onde.

Inge havde ikke noget tilfælles med Faderen, og Folk ymtede om, at hun var en fremmed Fugleunge, der var bleven kastet ind i hans Rede. Men ingen vidste Besked; Ib havde haft den lille Pige ved Haanden, da han kom til Egnen. Og hun maatte dele hans Lod. Det havde hun gjort uden Savn indtil den Dag, da hun og Bent saa Kærligheden i hinandens Øjne. —

Da Inge kom ind i Stuen, hvor Ib sad og bødede et Garn, tog han imod hende med bidske Ord:

„Hvad løber du og føjter efter?"

Hun gav intet Svar, men begyndte at fysle ved Arnestedet.

Ibs snerrende Stemme lod sig atter høre:

„Du flyver højt til Vejrs — des længere har du at falde. Men det vil jeg sige dig: Ib rejser dig ikke, hvis det gaar galt."

Inge var saa tung i Sindet, at hun kunde græde; men hendes Taarer frøs under Faderens stikkende Blik. Saadan havde det altid været.

Der gik Aar og Dag, uden at Inge hørte noget til Bent. Men saa hændte det en Sommerkvæld, at Inge saa en fremmed Baad stævne ind mod Stranden. Den kom fra et Langskib, der laa for Anker under Næspynten, Inge kunde ikke skønne om det var Venner eller Fjender. Men da Krigsmændene, der kom ind med Baaden, sprang i Land, kendte hun den forreste — det var Bent. Hun kunde have kendt ham iblandt Tusinde.

Hun maatte holde sin Længsel i Tømme og vente, indtil han kom op til Huset. Ib var ikke hjemme.

Det blev et Gensyn, der gav Bod for mange bitre Stunder. De sad Haand i Haand ude ved Gavlvæggen, medens Solen sank i Havet.

„Saa underligt gik det til," fortalte Bent, „at jeg slet ikke kom i Land den Dag, jeg sejlede herfra. Da jeg kom ind under Kysten deroppe nordpaa, kunde jeg ikke blive klar over, hvilket Sted jeg skulde lande; jeg vilde helst ind, hvor der var helt øde, for jeg vidste jo ikke, hvordan Folkene var sindet. Jeg blev ved at ro, indtil jeg kom ind i den store Bugt, og dér endte Færden, før jeg vidste af det. Der stak en stor Baad ud, lige tværs for mig, og en af Mændene raabte mig an; jeg maatte ro hen paa Siden af dem for ikke at faa en Pil i Kroppen. De troede vistnok, jeg var en ren Strandrøver, og der hjalp hverken Løn eller Bøn, jeg blev nødt til at gaa i Baaden til dem og lade min egen drive."

„Var det Kongens Mænd?" spurgte Inge.

Bent nikkede. „Vi roede ud til det samme Langskib, som du kan se dér henne ved Pynten, det er Esbern Snares.

Han stod selv paa Dækket, da jeg kom op, og gloede paa mig med et Par Øjne, der kunne stikke helt igennem En. Men jeg holdt, Inge, jeg var jo ude paa en ærlig Vej, og det kunde Høvedsmanden se. Saa slog han mig paa Skulderen

og brummede: „Dig kan vi bruge, min Gut!“ Se, paa den Maade blev jeg hyret, og nu har jeg været i Krigsfærd siden.“

Inges Øjne skinnede i et Smil; hendes Ven maatte ikke se, at hun længtes — længtes saa saare efter den Dag, da han kunde komme og føre hende med som sin Brud. Men først og sidst gjaldt det om, at han kunde bjærge sit Liv gennem alle Farer; den Bøn fødtes, stille og bævende, i hendes Sjæl.

„Vi er inde efter Vand,“ fortsatte Bent. „Jeg anviste de andre den nærmeste Gaard — dér, hvor jeg ikke selv kan komme. Sig mig, Inge, har du haft Fred for min Fader, siden jeg rejste?“

„For Lave i Eengaarden er jeg ikke andet end et Kryb,“ sagde Inge. „Han vender Hovedet til en anden Side, hvis vi mødes paa en Vej.“

Bent knugede hendes Haand.

„Der kommer bedre Dage, Inge. Stol paa det!“

Lidt efter skiltes de. Bent gik op paa Agrene for at hjælpe Fællerne med at bære.

En Dag hen paa Efteraaret stævnede to store Venderskibe ind mod Stranden. Endnu før Mændene sprang fra borde, løb Rygtet paa rappe Fødder fra By til By, den ene Grande varede den anden, og de gjorde, hvad de kunde, i deres Afmagt: Kvæget blev drevet ind i Krattene, og Folkene fulgte efter, stønnende under Vægten af de Bylter, der var bleven samlet i en Hast. Nogle flygtede ud i Mosen og søgte Ly mellem Vidjebuskene, enhver stred efter fattig Evne for at redde Livet.

Saa holdt Venderne Hus i de tomme Byer, de fangede vel ogsaa en eller anden Efternøler, der maatte bøde for alle de fraværende. Lave var bleven tilbage, ene Mand paa Gaardsstedet, han stod i Porten og mødte Fjenderne med Skarpen af sin Økse, men inden han fik Ram, blev han rendt over Ende og bastet, saa han ikke kunde røre en Haand; her havde han faaet med sine Overmænd at gøre. Han blev trukket ned til Stranden og slæbt ombord; Venderne skønnede, at han vilde være en fed Bid i Svantevits Mund.

Dagen gik og den næste med, i den Tid var Himlen mørk af Røg fra de Baal, der flammede i Vejret langs Venderne Vej. Det eneste Bosted, der havde Fred, var Ibs; Venderne gad ikke have Umage med at ribbe i det usle Lerskur. Heller ikke Engaarden blev brændt. I den holdt Venderne Gilde den første Nat, og dér samlede de Rovet, indtil de kom tilbage.

Rygtet har sin Gang alle Vegne. Ude i Krattet og Mosen blev der hvisket om, at Ib var paa Færde om Natten paa de tomme Gaardsteder og bjærgede det, Fjenderne lod ligge. Folk troede det, og der vendte sig et stærkere Had mod Ib end mod Venderne. Selv Inge mærkede en kogende Harm i sit Sind, naar hun hørte Faderens Trin i Mørket sammen med en skramlende Lyd fra de Ting, han læssede af sine Skuldre. Der blev ikke skiftet et Ord imellem Fader og Datter, og Inge beredte sig til Flugt, saa snart Fjenderne var borte; hun kunde ikke holde ud at være under Tag sammen med det røvede Gods.

Nætterne var mørke, men Ib havde Øjne som en Kat, og han vaagede, medens Vendernes Skibsvagt sov i Lønningens Læ, tunge af det rusende Gammeløl, der havde flydt i Strømme. Han saa en Trop væbnede Mænd gaa i Land ude ved Næspynten, og hans mørkevante Øjne skelnede Omridset af et Langskib, som han kendte. Da tog han Benene med sig og skyndte sig hjem til Hytten.

Tranlampen brændte, Inge var endnu ikke gaaet til Ro. Hun saa skræksomt paa Faderen, der stormede ind og spændte Sværd ved Bælte, som om det gjaldt en Kamp paa Liv og Død i den samme Stund.

Der laa et ondt Smil om hans Mund, og han mumlede:

„Nu skal jeg se, om jeg kan spille dig en Streg, Esbern Snare. Du kommer med Brask, men det kan hænde, at du henter en braadden Pande."

Det lod ikke til, at han ænsede Inge; han for ud med jagende Hast og stak i Løb ind over Agrene efter Landsbyen til.

Inge var bleven hvid om Kind, hun gættede, hvad Ordene betød.

Esbern Snare — ham fulgte Vent! Det var hans Død saa vel som Høvdingens, hvis Venderne fik Magt over dem. Inge anede, hvad der var sket: hendes Fader havde set Esberns Folk og var nu paa Vej for at forraade dem. Det gjaldt Vents Liv — alle gode Helgener, hvad skulde hun gøre?

Men midt i den knugende Angst voksede der et Mod frem, som turde trodse Mørket og alle dets Farer. Inge ilede ned

til Stranden, ledet af sin Anelse om den Vej, hun skulde tage; Mørket laa saa tæt, at hun ikke saa det første Glimt af Krigsmændenes Vaaben, før hun var saa nær, at hun næsten kunde røre ved den forreste. Samtidig blev hun selv opdaget; et Sværd raslede af Skede, og en dæmpet Stemme spurgte:

„Hvem er det?"

Inge gjorde Rede for sit Ærinde.

Manden, der havde talt, traadte saa nær hen til hende, at hun kunde skelne hans Ansigtstræk. Det var Esbern Snare.

„Hvem er den Forræder?" spurgte han. „Jeg vil vide hans Navn."

Inge tav. Hun kunde ikke røbe sin Fader.

„Du nøler!" sagde Esbern truende. „Hvem ved, om du ikke selv er i Forræderens Sold og skal narre os i en Fælde?"

Nu traadte der en Mand frem af Rækken og stillede sig ved Siden af Inge.

„I kan lide paa, at hun taler Sandhed, Herre," sagde han.

Esbern Snare nikkede. „Det er godt, Bent." Men samtidig rynkede han Panden. „Nu er Pakket advaret, og Dysten kan blive os haard nok, saa mandstærke de er. Her er gode Raad dyre."

Han grundede lidt, saa talte han igen:

„Vi deler os, Folk, Hælvten gaar op i Landet, og Hælvten bliver her. Saa pudser vi dem sagtens endnu en Gang. Du er kendt paa Stedet, Bent, dig vil jeg have ved min Side."

Folkene mumlede tilfreds, de havde forstaaet hans Plan.

„Der henne staar et Stendige," sagde Bent. „Lad Venderne rende Panden mod den Vold, naar de kommer."

Dette bifaldt Esbern Snare.

„Gaa hjem, Inge," hviskede Bent. „Vi ses igen, naar Kampen er endt."

Saa gled Inge tilbage i Mørket som en Skygge mellem de andre.

Venderne var samlede og rede til Kamp, da Esbern Snare og hans lille Flok naaede deres Lejrplads. Det saa

ud, som om han løb lige i Ulvens Gab, og Venderne opløftede et mægtigt Sejrsskrig — nu var deres værste Fjende givet i deres Vold.

Esbern lod, som om han studsede ved at se den store Overmagt og trak sig straks tilbage; saa hastigt gik det, at det tilsidst blev til en vild Flugt ned over Strandbakken med de hujende Vender i Hælene. Endnu havde ingen set Esbern Snare smøre Haser; det var en Sejr uden Mage. Hverken han selv eller den Haandfuld Folk, han havde med sig, skulde komme levende fra Land.

Esbern Snare og hans Mænd sprang som Katte over Stendiget, og Venderne stormede bagefter i Blinde. Men de løb Panden imod dobbelt saa mange Køller og Økser, som de havde beregnet, og i Forvirringen troede de, at Styrken var endnu større; Sejrshylene blev til skingrende Angstraab, indtil den sidste Stemme tav.

Efter Kampen entrede Esbern Skibene, der laa som et let Bytte. Her fandt Bent sin Fader og fik hans Baand løste. Lave sagde ikke noget, han vadede i Land med en tvær Mine.

Da Inge saa Fakkelerne flamme langs med Stranden, ilede hun derned, nu vidste hun, at Sejren var vundet. Og hun klyngede sig til Bent, aabenlyst for alles Øjne, i sin Glæde over, at han var i Live.

„Ej se!“ sagde Esbern Snare og smilede. „Det var nok ikke for intet, at hun advarede os.“ Han lagde til i dyb Alvor, medens han hilste hende med Sværdet, som om hun kunde være en ædelbaaren Kvinde: „Til Lykke med din Fæstemø, Bent! Hun vil en Gang blive en Dannevip, der skal mindes i Slægten.“

Og alle de hærdede Krigsmænd slog Gny af Vaabnene til hendes Hæder.

Endnu stod Lave der. Hidtil havde han skulet efter Inge, men da han fattede Sammenhængen, traadte han frem, fast og rank, som om han var Høvedsmandens Lige.

„Den, som Esbern Snare har hædret, skal ikke staa udenfor Lavet. Følg med til Engaarden, min Datter, dér skal dit Hjem være, indtil Bent bliver løst fra sin Herre.“

„Jeg løser ham med det samme,“ sagde Esbern, „ihvorvel

jeg nødig vilde miste ham. Hans Fæstemø har større Ret end jeg."

Lave og hans Søn fulgtes ad fra Stranden, Inge gik imellem dem. Og Faklerne lyste dem hen til Bakkehældet som skinnende Blus ved en Brudefærd.

— — — —

De første Flygtninge, der kom tilbage, jævnede

Ibs Hytte med Jorden og lod Ilden gaa hen over Stedet. Senere groede der en Tjørn op af Dyngen; den blev staaende. Og Stendiget nede paa Stranden fik sit Navn, fordi den for Venderne havde været Skellet mellem Liv og Død.

Ingen vidste, hvad Ib var bleven af; Mørket havde taget ham, og han kom aldrig tilbage. Men Inge sad med Hæder paa Engaarden ved Bents Side i mange Herrens Aar.

Gamle Bonderim om Maj.

Majens Kulde gi'er Lader fulde,
Majmaaneds Frost gi'er en bitte Høst,
men Majmaanedregn saa huld
kan betale en Plov af Guld.
Naar Asken knoppes før Eg
saa giver Sommeren Bleg,
men knoppes Eg før Ask,
saa giver Sommeren Vask.
Byg skal saaes naar Skoven springer,
og naar man ser den første Vippe
skal man saa den sidste Skæppe.

Ved Husmand Svend P. Jensen.

Tankekorn.

Man passiarer kun godt med de Mennesker, der tænker som en selv.

Kun de Mennesker, man ikke kender, synes fuldkomne.

Man fornærmer Kvinderne, naar man ser altfor meget paa dem, man saarer dem, naar man slet ikke betragter dem.

I vor Tid maa alle gaa eller løbe. — Den, der standser, er fortabt.

Det Menneske, der sparer, er en offentlig Velgører.

For at komme frem i Livet, er det mere nødvendigt at være i Besiddelse af Takt end af Talent.

Den rigeste Mand er den, der sparer, medens Gnieren er den fattigste.

Den Hund, som er hver Mands Ven, er ikke sin Herres Ven.

Ethvert Menneske har fire Arvinger: »Gud tager Sjælen, Jorden Legemet, Familien Efterladenskabet og Verden Rygtet.

EN KUNSTNER

FORTÆLLING AF
ANDREAS BEITER

ILLUSTRATIONER AF
MAGDA PAGH SCHOU

Sommerferien var inde. Der havde begyndt at samle sig det sædvanlige Sommerpublikum ved Badestedet, som laa ved Vestkysten og fra hvilket der var en temmelig lang Tur gennem Klitterne ud til Stranden.

Fra den lille Fjordby var der et godt Stykke Vej til Havet, og det var noget besværligt at komme over. Tidligere kunde man nok faa en Bil til Køreturen, men Krigen kom og gjorde Ende paa Benzinen, og nu maatte man igen hjælpe sig med Postvognen. Den kørende Landpost havde indrettet sig paa at medtage Passagerer og Gods, og saa mødte man i Gaarden, hvor Vognen holdt. Sædvanlig havde Landposten en Bivogn med til Passagererne, der ikke allesammen kunde faa Plads paa hans Char-à-banc. Denne var nemlig i en utrolig Grad fyldt med Badegæsternes Bagage og med Købmandsvarer, Pakker og Kasser til Landhandleren og Hotellet. Landposten havde mange Aars Øvelse i et anbringe Godset paa sin Vogn, og det gik sædvanlig langsomt under Kørselen med det taarnhøje Læs, der krittede af gennem Byen, medens der adskillige Steder blev gjort Holdt for at medtage Forsendelser, ligesom ogsaa en eller anden Passager kom til undervejs for at indtage sin forud bestilte Plads. Og naar Vejret var godt, kunde en saadan Køretur gennem det frugtbare Landsogn, man kørte igennem, naar man endelig var naaet ud af Byen, være ganske behagelig.

Nogle af Badegæsterne kom fjærne Steder fra. Udlændinge, hvis fremmedartede Accent svirrede i Luften paa Kricketpladsen eller summede over Bordet i Spisesalen. Men dette fremmede Væsen vakte ikke længer nogen Undren hos Klittens Beboere; de var gennem Aar bleven vant til

at se det mondæne, fremmede Liv udfolde sig blandt dem. Forøvrigt har Klitboen, Fiskeren, der jo er Sømand, set saa meget baade paa hjemlig og fremmed Strand; den jydske Fiskerbefolkning kender lidt til Verden, noget man ikke altid ved eller tænker sig.

Badehotellet ligger lige ved Kørevejen, med høje Klitter bag ved. Langs Vejen er der efterhaanden kommet den ene Villa efter den anden, men i spredt Orden foran Klitrækken. Der bor saa Folk af alle Slags, som hver Sommer med temmelig stor Regelmæssighed vender tilbage hertil.

Sine Kunstnere savner Badesæsonen heller ikke, navnlig søger Malerne hertil, hvor der er adskillige Motiver at hente, baade Havet og Klitten og den hyggelige gamle Gaard, hvor man har lejet sig ind i Badetiden.

I Sognefoged Mads Torbensens Gaard boede der en ung Maler. Det var en smuk ung Fyr med krøllet Haar og blaa Øjne. Han lignede egentlig ikke nogen professionel Kunstner, men var mere at se til som et almindeligt Menneske. Kunstmaler lod det alligevel til, at han var, for han sad meget flittigt ved Staffeliet, ude i Marken eller i Klitterne, og malede løs. Han var meget omgængelig og viste sig stærkt interresseret i sine Værtsfolks Liv og Færden, ligesom han ogsaa lod til at have Forstand paa Landvæsen. Der var derfor snart kommet et godt og fortroligt Forhold i Stand mellem ham og Gaardens Ejer samt de øvrige Folk af Husstanden. Han kunde smide Frakken og tage et Skaar med ved Høsten, og han kunde forke Hø som den bedste, eller køre det svingende Hølæs hjem fra Engen og hen til Laden. Og saa kunde det hænde, at han efter Fyraften tog sin Harmonika og spillede for Gaardens Karle og Piger, saa de fik sig en Svingom til Tonerne paa Grønsværet.

Det var altsammen saare godt og vel, men nu var der en Omstændighed, der skulde bringe Forstyrrelse i det hyggelige, venlige Forhold mellem Maleren og Manden i Huset. Og det var, som saa ofte, den lille vingede Gud, der var paa Spil med sin Buestreng.

For Mads Torbensen, ja, han var en velstaaende Mand, en endog efter Forholdene rig Mand. Og han skulde ikke

have noget af, at en Kunstner, en Lærredsmører, gjorde Kur til hans Datter. Hvad skulde det blive til? Den smukke Maren maatte da ikke kaste sig bort til saadan en Landløber, der ikke kunde andet end male. Ja, Kunststykker, Kunstværdi! Mads Torbensen havde ikke nogen Fidus til det, nej, han kendte det, der var bedre som Livsstilling, og mere reputerligt!

Man kan finde Skønheder blandt de jævne Fiskerfolk. Maren Torbensen var en Pige, der nok kunde vække Opsigt ogsaa andet Steds end paa Klitten. Og Maren var øjensynlig af en helt anden Mening om en Kunstner end hendes Fader. Det kunde ikke undgaas, at der blev lagt Mærke til, hvorledes hun og den unge Maler søgte hinandens Selskab. De var meget sammen, hvad Forældrene ikke saadan let kunde forhindre. Men der var noget, som de to havde mellem sig som en Hemmelighed. Det var ikke helt tilfældigt, at de traf sammen her. Maren havde faaet en bedre Opdragelse end Bønderpiger i Almindelighed og havde tilbragt nogle Aar paa et større Pigeinstitut. Og det var der, Guden havde faaet Lejlighed til at begynde med sit Kærlighedsspil, for der i Egnen sad just tilfældig den unge Maler, Gunnar Jonson, og optog Landskaber, og saa var det sket, at de to unge havde stiftet Bekendtskab med hinanden.

Nu forstaar man altsaa, hvorledes det var gaaet til, at Maleren havde valgt de jydske Klitter til sine Studier. Hvor han ellers var fra, vidste Maren ikke, men hun vidste tilstrækkeligt om ham til at kunne give ham sit Hjærte.

Maren Torbensen var forøvrigt ikke bleven forfinet og afvant med at bestille noget. Hun var netop meget dygtig i Husvæsenet og hjalp sin Moder med den temmelig store Husgerning. Efter Klitboens Skik var al den ledige Plads i Huset optagen af Sommergæster, hvilket ogsaa gav en Del Arbejde. Men forøvrigt var Maren accepteret af Selskabet paa det nærliggende Badehotel, og det var naturligvis ogsaa efter hendes Hoved, at Maleren ligeledes havde Adgang der. Han havde noget ved sig, som hun ikke ret kunde forklare sig, og undertiden forekom det hende, som kunde han være en forklædt Prins, eller i al Fald saadan

noget andet end det, han gav sig ud for. I hvert Fald var han tydeligt nok, hvad man saadan forstaar ved en Gentleman. Det blev derfor et meget fornøjeligt Liv, de to unge kunde føre i hinandens Selskab og blandt de mange

interessante Gæster, som Ferietiden havde bragt ud i Klitterne.

Men Mads Torbensen var ikke tilfreds med dette. Han tabte tilsidst Taalmodigheden og fik den unge Maler kørt paa Porten. Det hjalp imidlertid ikke stort. Maleren flyttede bare sit Habengut over paa Badehotellet. Det havde Mads ikke tænkt sig. Hvad var det dog for noget med den Malerklat! Kunde saadan en Fyr monstro have Raad til at bo derovre og føre sig som en fin Herre! Ja, det lod virkelig til det, og naturligvis blev Datteren jo heller ikke hjemme nu, men var som sædvanlig i Selskabet derovre. Det var harmeligt, men hvad i Alverden skulde Mads Torbensen stille op mod det?

Der var blandt deres Omgang paa Badehotellet ogsaa en yngre Proprietær fra en af Egnens Herregaarde. Han var meget sammen med de to unge og var øjensynlig ogsaa stærkt indtaget i den smukke Pige. Ja, dette var jo lige noget, der kunde passe Mads Torbensen. Godsejeren gjorde Bekendtskab med ham og kom der i Huset. Hvad om der her kunde være en Udvej til at blive den Maler kvit!

Skæbnen syntes at begunstige Mads Torbensens Plan. Maleren maatte foretage en Rejse, han var bleven kaldt hjem til sin Faders Sygeseng. Det tog Tid med det Ophold, og saa var Mads Torbensen jo saa snedig, at han forstod at opsnappe de Breve, der kom til Datteren fra hendes Kæreste. Noget over Middag kom Posten kørende, og ved den Tid kunde man se Mads Torbensen, saa regelmæssigt som et Uhrværk, begive sig ud til Holdestedet, hvor Posten lagde Breve af, før han kørte videre ad Hotellet. Sognefogden kendte Gunnars Skrift og kunde let udsøge Brevene fra ham, medens han saa lod de øvrige blive til senere Levering. Naar Maren da sidenhen kom ud til Postvognen, der holdt ved Gaarden, var der jo ikke noget Brev, som hun havde ventet. Faderen saa jo nok, hvor ulykkelig Datteren blev over den stadig skuffede Forventning. Hun kunde naturligvis slet ikke forstaa, hvorledes det hang sammen, at hun aldrig fik noget at høre fra Gunnar; hun begyndte at sørge og blive bleg og mistede sit friske Humør. Men skønt det maatte skære Mads Torbensen i Hjærtet at

se dette, gav han dog ikke efter. Mads var en yderst stivsindet Natur, og han havde nu sat sig i Hovedet, at Datteren ikke maatte faa den Maler.

Den unge Godsejer lagde jo snart Mærke til, hvorledes Sagerne stod, og prøvede paa at udnytte Stillingen til sin Fordel. Marens Breve blev ogsaa holdt tilbage, og Tiden gik, uden at Maren kunde faa noget Bud fra sin Hjærtenskær. Der gik saa længe hen, at den unge Pige begyndte at tvivle paa sin Kæreste, og der kom et skarpt Træk om hendes Mund. Skulde det virkelig være saadan, at Gunnar havde glemt hende, at hun for ham kun havde været et flygtigt Bekendtskab? Han kunde da skrive til hende, eller paa en eller anden Maade sende Bud. Dette her var jo ikke til at forstaa. Men var Gunnar troløs, saa — ja, ved Tanken derom var det først, som følte hun Jorden svinde bort under sine Fødder, som om alt hvad der var til i Verden mistede sin Betydning for hende. Men naar saa dette Tungsind og denne Svaghedstilstand havde fortaget sig lidt, og Naturen vil jo altid gøre sine Krav gældende, saa begyndte der at røre sig en Stolthedsfølelse i den unge Piges Bryst. Var hun vraget, kastet til Side som en Ting, man ikke brød sig om, saa maatte hun bære sin Skæbne og tage sig sammen. Hun var dog vel nok noget mere værd end som saa!

Hendes Fader, der nok saa, hvad der foregik i hende, kom med nedsættende Bemærkninger om Maleren. Nu kunde hun se, hvad det var for en Person. Men det var nu ikke andet, end hvad han nok havde tænkt sig. Saadan en Fejt!

Den unge Godsejer forsøgte at udnytte Stillingen til sin Fordel. Han kom daglig over paa Gaarden, og da han virkelig var en fiks ung Mand, lykkedes det ham efterhaanden tilsyneladende at udøve en heldig Virkning paa Maren, særlig da den unge Mand var taktfuld nok til ikke at sige noget ondt om Medbejleren. Han prøvede paa at adsprede den unge Piges Tanker og mildne det Tungsind, som han nok saa, at hun gik og kæmpede med. Og hun følte sig ikke saa lidt tiltalt af den unge Mand og var ham taknemmelig for hans Artighed og for den Hensynsfuldhed, han udviste mod hende i hele sin Færd. Men hendes

Kærlighed havde slaaet for dyb Rod, til at den saa let kunde glemmes eller udviskes af Sindet. Naar de gik nede ved Stranden, hvor Badegæsterne færdedes og tumlede sig

i Skumsprøjtet, maatte Maren tænke paa de mange Vandringer der paa Stranden sammen med Gunnar, og den Lykke, hun havde følt ved at være i hans Nærhed. Paa Hotellet virkede det livlige Samvær med alle de ældre og yngre Mennesker, som daglig samledes der, i Begyndelsen oplivende paa hende, idet de Indtryk, hun modtog af det muntre brogede Liv omkring hende, bragte hende til halvvejs at glemme sin Sorg. Men snart kom de sørgmodige Tanker igen, og kun svarede adspredt paa de Bemærkninger, som hendes Kavaler kom med til hende. Der blev musiceret, hun kunde ogsaa selv spille ret kønt, og undertiden var hun i Stand til paa Tonernes Vinge at føle sit Sind lettet. Det var dog kun forbigaaende; en Sorg, der gaar til Hjærtet, lader sig ikke tvinge.

Saa endelig, efter lang Tids Forløb, vendte Maleren tilbage. Og nu fik Maren at vide, hvorledes det var gaaet til. Gunnars Fader havde været meget syg, Sønnen kunde i lang Tid ikke vige fra ham, men maatte blive hos den gamle Fader og dels være om ham, dels tilse Bedriften. At hans Breve aldrig var naaet til hende, kunde han jo ikke ane, heller ikke, at hun intet Bud kunde sende ham. Det havde været en Sorgens Tid ogsaa for ham, men nu var alt godt igen, og den smukke Maren fik atter Glædens Roser paa sine Kinder. Hun fik nu at vide, hvem Gunnar egentlig var. Den Smule Mummespil, han havde drevet, skrev sig egentlig fra et Indfald, han havde faaet. Gunnar var nemlig en af adskillige gifteførdige Piger stærkt attraaet Ungersvend, og saa var han tilsidst bleven noget sky overfor de unge Damer og vilde prøve paa, om han kunde vinde et Hjærte.

Mads Torbensen begyndte at føle sig ilde tilmode. De to unge tog foreløbig ingen Notits af ham, men færdedes sammen uden videre. Maren var naturligvis harm i Sindet over det, der var sket, thi nu kunde hun jo nok forstaa, at det var hendes Fader, der havde tilbageholdt Brevene. Men Gunnar forstod at tale hende til Rette. — „Du skal ikke røre ved den Ting, min Pige!“ sagde han, „man maa være varsom med at kræve sine Forældre til Regnskab for deres Handlinger, det vil siden komme til at svide en i

Sjælen. Og vi behøver heller ikke at gøre os nogen Ulejlighed dermed, Straffen skal nok ramme." — „Hvad mener du, Gunnar?" — „Jeg mener, at al Synd straffer sig selv; enhver Handling drager sine Følger efter sig, og det er jo noget, som for den daarlige Handlings Vedkommende er en frygtelig Omstændighed. Jeg har set, at din Fader er allerede ramt; det viste sig første Gang, jeg mødte ham. Han er ulykkelig og skamfuld over det, han har gjort." — „Ja," sagde Maren med et dybt Suk, „det er godt, du siger det, Gunnar, der skal ikke komme nogen Bebrejdelse fra mig, hvor svært det end har været at komme den Tid igennem."

Gunnars Fader havde overstaaet sin svære Sygdom og vilde nu have sig et Ophold ved Badestedet, for at komme helt til Kræfter igen. Han kom, og nu blev der en Overraskelse. For den gamle Jonsen røg straks over til Mads Torbensens, og nu var Sønnen med. — „Det havde du nok ikke tænkt dig, din gamle Svabergast," sagde Jonsen til Mads Torbensen, „at det var mig, din gamle Kaptajn, der stak bag ved dette. Hvad, min gamle Ven, vi kender hinanden og har taget mangen god Tørn sammen, naar vi fo'r ud paa de lange Rejser."

Mads var som himmelfalden. „Og hvad driver du nu paa?" spurgte han sin Ven, da de sad hyggeligt bænkede hos Sognefogden. — „Jeg, ja, jeg havde jo nogen Lyst til Landvæsen, og saa har jeg købt mig en lille Gaard, saadan til en 700,000 Kr." — „Syvhundredtusind! det er jo over en halv Million!" — „Ja, gamle Ven, hvad vil det sige, naar man har en fire, fem Millioner!" — „Nej, det skal jeg love for," sagde Mads, stadig mere forbavset, „hvem skulde have tænkt det. Men din Søn, han er jo Maler." — „Maler!" skoggerlo Kaptajnen, „ja, han morer sig lidt med at male, men er ellers saa god en Landmand som nogen." — „Er han det? naa, ja, Haandelaget har han," sagde Mads Torbensen, „men jeg troede jo nu, at han var en af disse hersens Kunstnere." — „Ja, tror du ikke, at han er det?" lo Kaptajnen og slog gemytligt sin gamle Ven paa Skulderen, „du har nok ikke ret lagt Mærke til Gunnar!" — „Nej, saamænd," sagde Mads

Torbensen, „hvad Kunstmaleri egentlig er for noget, forstaar jeg mig Fandens lidt paa, men at der er Kunster i ham, det er sikkert!"

Ekspedienten: Ved Grossereren, at Kanarifuglen er død i Nat?« *Principalen:* »Er den det? Hæng saa et Skilt ud, hvorpaa der staar: »Stort Udsalg paa Grund af Dødsfald.«

PAA LYNGVALLA HEDE

FORTÆLLING AF
ANNA ROOS

ILLUSTRERET AF
RASMUS CHRISTIANSEN

Rundt om Lyngvalla Borg er der Liv og Larm, og i den rummelige Borggaard vrimler det med jernklædte Mænd. Faner flagre i Sollyset, højt lyder Trompetens Skrald, og harnisklædte Hingste skraber i Jorden med Hovene, fnysende over Ventetiden.

Ridder Folkvard skal drage ud i Kamp. Ridder Folkvard Sunesøn drager med sine Mænd i Leding mod den mægtige Greve Jacob af Nordhalland.

Ingen kan være stoltere og smukkere at skue end Ridder Folkvard; kæk sidder han i Sadlen, højt bærer han sit hjelmklædte Hovede, og hans Blik søger stolt ud over de tapre Skarer.

Tæt ved Hestens Hoved staar Fru Ermelin, Ridderens Hustru; hun klapper Gangeren med sin hvide Haand og ser op imod sin Helt. Hun tænker paa, hvor kæk og smuk han er og glemmer derved næsten at sørge over og frygte for den tilstundende Strid.

Ud igennem den trange Porthvælving, der genlyder af raslende Vaaben, hen over Vindebroen, der drøner under Hestehovene, rider Folkvard Sunesøn med sine Mænd. Paa Tynninge Hede møder han Greve Jacobs Hær.

Der staar Kampen, og Ridder Folkvards Mænd kæmper modigt. Men Greve Jacobs Hær er langt talrigere, hans Bueskytter sigter godt, og hans Pile falder, den ene efter den anden, over Ridder Folkvards Skare, en Pil kommer susende og træffer Ridder Folkvards Hest; den trænger dybt ind i Øjet, og Gangeren falder død til Jorden. Inden Ridderen, der er tynget af Rustning og Vaaben, har naaet at rejse sig, er han blevet overmandet af Fjenden og taget til Fange. Hans Mænd hindres i Forsøget paa at

befri deres Herre, og Ridder Folkvard føres til sin Fjendes Slot.

I Greve Jacobs Borg sidder Ridder Folkvard fangen — i det lille Taarnkammer sidder han og stirrer bedrøvet ud mellem de sorte Jernstænger.

Solen viser sig paa Himlen, lysende og glad. Den ser sig omkring og lægger Mærke til, hvorledes dens Aasyn vækker Glæde rundt om; den titter ind i det mørke Fængselsrum, men mødes kun af en Fanges sørgmodige Blik.

Fuglene flyver hen under Taget, saa flyver de højt og synger muntert; de slaar ned mod Karmen og ser med klare, nysgerrige Øjne ind mellem de sorte Stænger. Men de mødes kun af en Fanges trætte Blik.

I syv Aar sidder Ridder Folkvard fangen; hans Ryg bliver bøjet, og hans Øje mat, og Græmmelsen har furet hans Aasyn.

Da bringes ham en Dag det Budskab, at Greve Jacob er død, og at hans Sønner er gaaet ind paa at modtage de Løsepenge, der er bleven tilbudt af Ridderens Mage og Frænder.

Op slaas Fængselsdørene, og hans Øje ser atter den grønne Jord og de stolte, ranke Træer. Man bringer ham en Fole og han svinger sig op paa dens Ryg og rider med Hast hjemad.

— — — — — —

Der holder en Ridder udenfor Lyngvalla Borg; han raaber Vægteren an.

Vægteren stikker sit graa Hoved ud af Taarnlugen.

„Hvem er det, der kommer til Lygvalla Borg?"

„Det er Ridder Folkvard Sunesøn, som kommer tilbage til sin Borg fra Fangenskabet."

Inde i Fruerstuen sidder Fru Ermelin med sine Terner. En Smaasvend træder hastigt ind.

„Ridder Folkvard er her; han er kommen tilbage fra Fangenskabet."

Fru Ermelin rejser sig og haster ud; en Terne følger og leder hende ved Haanden.

I Borggaarden møder hun sin Mage. Og de tager hinanden i Favn, fast og længe, som man favner den Ven,

man har maatte savne, naar man møder ham efter lange Aars Adskillelse og Sorg.

Frn Ermelin fører sin Mage ind i Gæstebudssalen og lader et prægtigt Maaltid sætte frem for den tilbagevendte.

Da spørger Ridderen hende: „Vil du ikke ligesom i forrige Tider hælde Vinen i mit Bæger?“

Frn Ermelin tager den Vinkande, Ternen giver hende, og hælder den funklende Vin i Sølvbægeret, som hendes

Mand rækker frem imod hende; endnu, da Bægeret er fuldt, bliver hun ved at hælde, til Vinen flyder over, og Ridderen standser hende, idet han forundret spørger: „Hvorfor gør du saaledes?“

Og hun smiler, da hun svarer: „Denne Glæde, saa vidunderlig og saa ny, drager ligesom en gylden Sky for mine Øjne, ligesom en Taage for mit Blik, saa jeg ikke kan se klart.“

Maaltidet er til Ende, og Fadene er baaret bort af Svendene. Og Ridder Folkvard og hans Hustru er ene.

Da bøjer Fru Ermelin sig mod sin Mage og siger sagte: „Fortæl mig nu, om du endnu er den samme som forhen, om dit Øje er ligesaa klart, dit Haar ligesaa mørkt og fyldigt som før, du min kække, stolte Ridder!“

Forundret udbryder Ridderen: „Hvorfor spørger du saaledes?“

Og hun smiler, da hun svarer: „Denne Lykke, saa vidunderlig og saa ny, drager ligesom et skinnende Slør for mine Øjne, saa jeg ikke ser klart.“

Da siger Ridder Folkvard: „Nej, jeg er ej den samme, som i den sollyse Morgenstund drog ud fra Lyngvalla Borg. Min Ryg er bøjet, mit Blik er mat, mit Haar er graanet af Sorg. Livets muntre Kampeleg blev forbi; den blev ombyttet med et Fængsels Smerte. Jeg er ej den, jeg var, jeg er ej mere den kække Ridder, som stolt drog ud til Kamp.“

Hun bøjer sig ind til ham, griber hans Haand og kysser den.

„Saa vid da, Folkvard Sunesøn, at der findes én, for hvem du altid, altid er den samme. Aldrig vil jeg se dig anderledes end den Gang, du, ung og fager, i Morgenens Sollys red ud til Kamp. Vid, at da jeg spurgte, du var bleven taget til Fange, da græd jeg Nætter, da græd jeg Dage, da græd jeg mine Øjne blinde. Og jeg sørgede ej derover. Jeg tænkte: hvad behøver jeg nu at se, naar han ej er her! Nys, da du kom tilbage, da sørgede jeg over, at jeg ej kunde se dig, da ængstedes jeg for at fortælle dig dette. Men nu skal du vide det, at hvad andre end monne sige, og hvad du selv end monne mene: for mig er du altid den

samme. I mit Øje og i mit Hjærte bærer jeg dit Billede, saadan som jeg saa dig i den straalende Morgenstund. Altid, altid vil du være mine Drømmes Helt."

Gæstebudssalens kobberbeslaaede Egetræsdøre staar aabne, og ind i Salen flyder Aftenens gyldne Lys.

Ridderen rejser sig; han gaar, forsigtigt ledende sin Hustru, hen imod Døraabningen. Og mens hendes Hovede hviler ved hans Bryst, ser han ud over de grønne Marker og smukke gamle Lindetræer. Borte over Tynnemo Skov gaar Solen ned; den staar længe over Skovkanten og ser paa dem ligesom et skinnende Øje; den gyder sit milde Lys omkring dem.

„Solen gaar ned," siger Ridder Folkvard; „den straaler som et klart Øje — Guds Øje ser paa os. Dagen er til Ende, til Ende dens glade Kampeleg, til Ende dens Strid og Storme. Men smuk er Aftenens Fred."

Gamle Vejr-Regler.

St. Knuds Tørke ($^{10}/_{7}$)
gør Bondens Tanker mørke,
Marie Magdalene ($^{22}/_{7}$)
sætter Humle paa Tene
og Boghvede paa Grene.
Som Hundedagene tændes
saa skal de endes.
St. Ibs Nat ($^{25}/_{7}$)
giver Agrene Hat,
er St. Olufs Dag ($^{29}/_{7}$) vaad
vil Bonden høste med Graad.

»Men kære Ven,« sagde Hr. Svendsen, idet han vovede at faa et Ord indført, da hans Ægtehalvdel et Øjeblik standsede for at trække Vejret, »maa jeg spørge, hvad det egentlig er, du skænder for?«

»Jeg kan ikke huske det lige i Øjeblikket,« sagde den opbragte Fru Svendsen. »Men hvis jeg ikke havde Grund til det, vilde jeg vel ikke være saa opbragt, som jeg er!«

Og saa begyndte hun igen.

*

Tankekorn: Man skaber kun sin egen Lykke ved at beskæftige sig med andres.

ET KØDBEN

FORTÆLLING AF
INGEBORG VOLLQUARTZ

ILLUSTRATIONER AF
ALFR. SCHMIDT

Husbesthyrerinde Juliane Spinke gik langsomt ned ad den lille Landsbygade, der i December Tusmørket saa underlig skummel og uhyggelig ud. Vinden ruskede lidt i Fjerene paa hendes fine Byhat, og et Øjeblik fortrød hun, at hun ikke havde bedt om at blive hentet med Vogn ved Stationen. Men saa rankede hun Ryggen og spadserede videre.

Nu havde hun jo sat sig for, at hun vilde komme hjem til Fods. Frank kunde saa godt lide, at man tog Hensyn til Hestene.

Mon han havde savnet hende i Dag? Ja, det havde han nok, for hun havde nu forvænt ham. I Dag havde han maattet nøjes med opvarmet Mad, som var sat ind i Ovnen til ham, for skulde hun til Byen, maatte hun jo afsted med Morgentoget. Det havde han nu ogsaa taget meget pænt. Han var i det Hele taget et sjældent Menneske. Han var ikke alene køn — ja — i Sammenligning med alle Egnens andre unge Mænd, var han nu ligefrem smuk, men han var saa fin og beleven, at man kunde blive helt undselig over det. Han skældte aldrig ud, eller var gnaven, og han var saa taknemlig for hver Smule Venlighed og Betænksomhed, og nu havde hun været over et Aar hos ham, hun var kommen til Vestermosegaard i Fjor til November, men aldrig havde hun set ham komme beruset hjem en eneste Gang, endda han havde været med til de største Markeder.

Hun havde aldrig i sine Dage haft saadan en Plads, og da hun havde været der en Uge, havde hun tænkt, „jeg rejser til Maj," men den første Maaned var ikke gaaet, før hun havde sat sig for, at her vilde hun blive, endda her var rigeligt at bestille, da her kun var en Hjælpepige til Malkning og Bryggersarbejde, for alt gik saa pænt og ordentligt til.

Man saa straks, at Kristian Frank var af god Slægt — hans Far havde nok været Præst i Indien eller saadan et Sted — han var da ogsaa selv født derude, det havde hun set af Mandtalslisten, som hun havde sørget for selv at komme til at skrive sidst paa. Han behøvede jo ikke at vide, at hun var fyldt syv og tredive — at hun var hele fire Aar ældre end han.

Det var kedeligt, at han ikke var lidt mere velstaaende, men kom hun først rigtig til Styret paa Vestermosegaard, saa skulde der nu nok blive sparet paa mange Kanter. Han var ikke flot med Mad og Drikke, det var Synd at sige, men han ødslede mange Penge væk paa de mest unødvendige Ting. Han holdt en Mængde Aviser og Hefter og Billedblade, og hver Uge fik han sendt Bøger fra den nærmeste By. Hun havde en Gang set Boghandlerens Regning; den var over hundrede Kroner.

Og saa var han godgørende! Han kunde ikke sige nej til en, der bad ham. Alle Sognets Stoddere sværmede da ogsaa om ham som Fluer efter et Stykke Sukker.

Nej, blev hun Kone paa Vestermosegaard, saa skulde det blive noget andet!

Juliane Spinke standsede for at rette paa Hatten — det var farligt, som Blæsten rev i den! Og naar hun kom helt ud paa Landevejen, blev det vel værre. Det var maaske det klogeste at gaa ind til Købmanden og spørge, om der ikke skulde være en Vogn ud ad Vestermosegaard til.

Nej, se, der var Lys hos Skolelærerinden Frøken Holm! Ja, hun kunde jo sagtens illuminere, herude ved Stationen havde de jo alle elektrisk Lys. Det var noget andet end at gaa og fedte med de Petroleumslamper. Ja, der var mange Ulemper ved at bo paa Landet, og hun havde ogsaa lovet sig selv, at hun kun vilde have Plads i en By for Fremtiden, men der var kun den ene hos en enlig Herre, og tjene under en Frue det var hun bleven for gammel til.

Der blev nok sunget og spillet derinde. Ja, saadan en havde jo Tid til den Slags.

„Der staar et Slot i Vesterled," lød det højt og klart ud til hende.

Frøken Spinke standsede og satte arrigt Hattenaalene

rigtig fast. For hendes Skyld kunde de synge om det Slot til i Morgen, men det irriterede hende at høre den Sang og tænke paa, at der sad den Skolefrøken lunt inden Døre og sang om Slottet i Vesterled, mens hun gik her og stred med Blæsten.

Det var nu ikke Frøken Holm der sang — men Stemmen kendte hun.

Nej, nu er det snart for galt! Var det ikke Karen, der sang? Kresten Kalkgravers nykonfirmerede Pigebarn!

Hende havde de ogsaa været hos Kristian Frank om. Landsbydoktorens Frue og Frøken Holm, de samlede Penge sammen for at faa hende ind til København og blive uddannet. Og Frank havde været ganske begejstret for Stemmen, men hun havde dog sagt ham sin Mening lige ud, at det var at kaste Pengene ud af Vinduet at ofre dem paa saadan et Pigebarn.

„Det skal de ikke sige, Frøken Spinke," havde Frank svaret lige saa venligt, „den lille Karen bliver maaske en skøn Dag en anden Kristina Nilson. Hendes Stemme har saa dejlig en Klang, at den gaar lige til Hjertet. Den vil jeg gerne ofre noget paa at faa uddannet."

Men hvor meget Frank havde ofret paa den, havde det ikke været hende muligt at faa at vide.

Naa, nu var hun ved Købmandsgaarden. Hun vilde give meget til, at Frank var der selv med Vognen, men han sad vel hjemme i den lune Stue og ventede paa hende. Aa, det skulde blive dejligt at komme hjem igen.

Ligesom hun skulde dreje ind gennem Porten, kom Købmanden gaaende ud.

„Ser De efter Vognlejlighed hjem, Frøken Spinke?" raabte han muntert, „Det kan der nok blive, hvis De da vil vente til Koncerten henne hos Frøken Holm er forbi, Doktorfruen kører saamænd gerne den lille Omvej, og det er slemt, som det blæser op."

„Doktorfruen," Frøken Spinke anede ikke, hvor skarp hendes Stemme lød, „er hun da —"

„Ja," afbrød Købmanden hende, „hun er sammen med Hr. Frank og Præsten og Skolelæreren henne og høre den

lille Karen Kristensen synge. Apotekeren fra Vesterby og Proprietærens fra Glimtofte er der ogsaa."

„Og det er der ikke en, der har sagt et Ord til mig om?" Frøken Spinke ryste af Vrede.

„Heller ikke til mig," lo Købmanden, „men vil De ikke komme indenfor og vente til Doktorfruen kører, eller selv gaa ned til Frøken Holm, saa kan De maaske høre lidt af Koncerten med."

„Nej," kom det afgjort fra Frøken Spinke, „Jeg trænger mig ikke paa — nej, saa gaar jeg. Farvel."

Og nu lagde hun slet ikke Mærke til Blæsten, der tog til for hvert Minut, for hvad var Uvejret om hende mod det, der rasede i hendes Indre!

Nej, hvor var hun vred — og skuffet!

Den Skolelærerinde havde hun nu altid haft lidt Mistanke til! Hun gik saa stilfærdig og beskeden og saa' saa mild og venlig ud, og hele Sognet roste hende i høje Toner, men Juliane Spinke var nu ikke til at stikke Blaar i Øjnene! Hun troede ikke paa Lærerindens „søde" Væsen.

Kunde man dog ikke blive fri for hende? Men det var naturligvis ikke til at tænke paa, for nu var hun jo kommen i Vane med at hente Bøger og Blade hos dem, for hun var jo lige saa tosset til at læse, som Frank. Og som de kunde snakke om Bøger sammen! Det var til at falde i Søvn over.

Hun var kommen der til Sognet efter Sommerferien, men hun havde allerede faaet Indpas mange Steder i Omegnens fineste Huse.

Naa, Frank var vel saa fornuftig at indse, at saadan en Kone ikke duede paa en Gaard som hans!

Men, det var maaske det klogeste, at hun prøvede sig lidt frem. Det var vel ingen Skade til, om hun allerede i Aften satte ham Kniven lidt for Struben. Hun var desuden kommen i saadan et Oprør i Aften, at hun maatte have Luft paa en eller anden Maade.

Da hun drejede ind i Gaarden, kom Pigen ud imod hende.

„Hvor er Trofast?" spurgte hun og saa hen til Hundehuset.

„Ham har Husbond taget med sig."

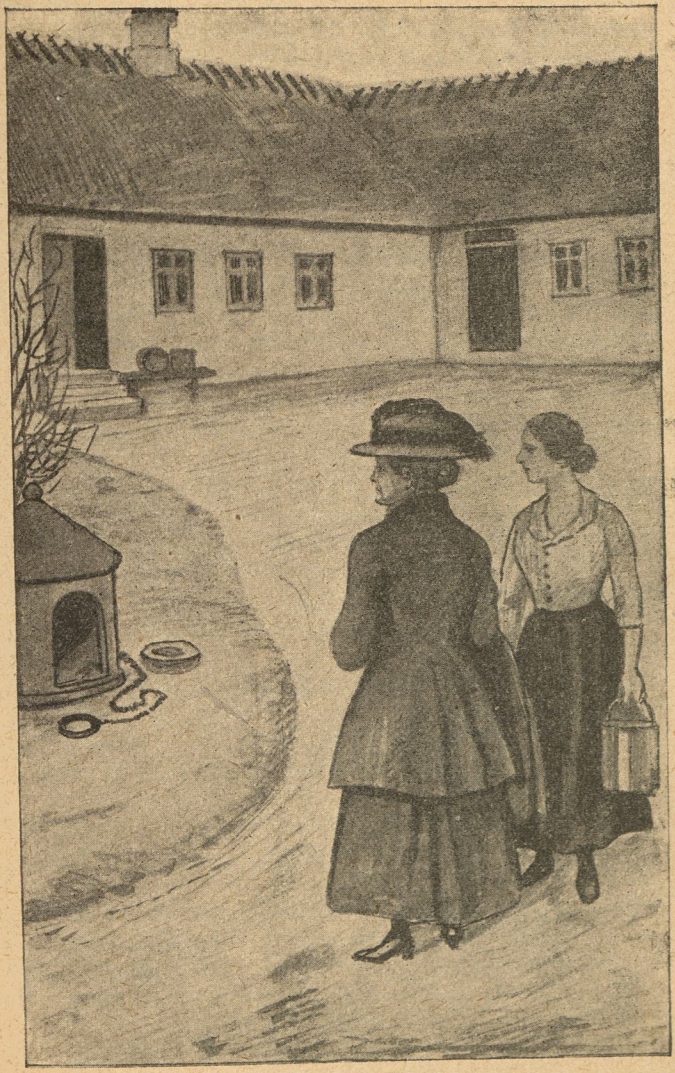

Atter bruste Vreden op i Julianes Sind. Trofast var egentlig det eneste Stridspunkt mellem hende og Frank. Hun kunde ikke fordrage at have Hunden inde i Huset og forlangte bestemt, at den skulde være Lænkehund, fra Mørkets Frembrud, mens Frank kun modvillig var gaaet med til den Ordning.

Men Frøken Spinke havde ikke Tid til at ærgre sig over Hunden i Aften. Hun havde besluttet, at der skulde slaas et Slag, og hun fik straks Pigen sat i Arbejde.

Da Kristian Frank en Timestid efter kom hjem var ikke alene hans eget Arbejdsværelse lunt opvarmet og oplyst, men i Spisestuen var der dækket et nydelig Bord, og helt ude i Gaarden kunde han mærke den liflige Løgduft fra nystegt Bøf.

Han havde ventet den sædvanlige kolde Aftensbord med beskeden landlig Paalæg, og han blev behagelig overrasket.

„Vejret er saa uhyggeligt," sagde Frøken Spinke, som en Slags Forklaring for sin festlige Opdækning, „og saa tænkte jeg, at Hr. Frank maaske kunde trænge til ekstra Forplejning efter den lange Dag."

„Det var meget betænksomt af Dem, Frøken Spinke," sagde Frank og gav sig i Lag med Bøffen, der var ganske udmærket. „Ja, nu er det da vedtaget, at lille Karen skal uddannes i Sang."

„Gid de allesammen maa faa Fornøjelse af hende," sagde Frøkenen behersket.

„Det faar vi nok," smilte Frank, der var oplivet af den gode Mad. „Frøken Holm forstaar sig jo saa udmærket paa Sang."

„Ja, hun gør jo det," nikkede Frøkenen sagtmodig, „en anden en, har jo kun faaet Gaver saadan mere i den huslige Retning."

„Jamen de er saa sandelig heller ikke til at foragte," lo Frank anerkendende. „De laver nu glimrende Mad, Frøken Spinke. Saadan en Bøf, faar Kongen ikke bedre."

„Naa—aa," smilte Frøkenen beskedent, „man skulde da kunne det, man er fæstet for."

„Det er der mange, der ikke kan," sukkede Frank, „jeg taler af Erfaring, kan De tro."

„Ja, den sidste Husbestyrerinde her var paa Vestermosegaard var jo en slem Sjuske!" indrømmede Frøkenen.

„De har nu faaet god Skik paa det Hele, Frøken Spinke," roste Frank.

„Det glæder mig, at De synes det," kom det beskedent, „men der er da heldigvis mange dygtige og samvittighedsfulde Husbestyrerinder."

Kristian Frank rystede paa Hovedet.

„Ikke mange," sukkede han igen.

„Vestermosegaard er saadan en hyggelig Gaard, ja jeg er ligefrem kommen til at holde af den," tilstod Frøkenen; „jeg tror sagtens, at Hr. Frank kunde faa en flink Husbestyrerinde, hvis —"

„Hvis hvad?" Frank saa bestyrtet paa hende.

„Hvis jeg rejste," sluttede Frøkenen og saa lige paa ham.

„Tænker De da paa det, Frøken Spinke?" Spørgsmaalet kom ganske alvorligt.

„Ja, det kan jeg jo ikke nægte," indrømmede hun. „Man maa jo tænke lidt paa sin Fremtid, ikke sandt? Jeg er saamænd saa glad for at være her, men det er jo — ikke Fremtid for mig."

Juliane Spinke bøjede Hovedet og saa meget nedslaaet ud.

„Hvad — hvad mener De?" spurgte Kristian Frank sagte og temmelig forvirret.

„Jo, ser De, jeg traf jo Hr. Jesper Munk fra Aagaard inde i Byen, og han vilde jo meget gerne have mig derover. Ikke fordi jeg bryder mig om Aagaarden, skønt den jo er større end denne her, men der var jo en Gerning for mig — han har jo de to smaa Børn — og der ved jeg i hvert Fald at — der — var, som jeg sagde, en Gerning for mig — og ligesom mere Fremtid."

Frank sagde ikke et Ord, sad blot og saa ned i sin Tallerken, som overvejede han hvilket Standpunkt han skulde tage til et meget ubehageligt Spørgsmaal.

„Har De givet ham Løfte om at komme?" spurgte han endelig uden at se paa hende.

„Nej, hvor kan Hr. Frank tro det?" kom det indigneret fra Frøkenen, „nej, jeg lovede ham Besked til Nytaar, saa Hr. Frank har hele fjorten Dage til at betænke Dem i."

Frank rejste sig lettet.

„Fjorten Dage," gentog han, „ja — saa skal jeg overveje — Sagen."

Men i Steden for at gaa ind i sin lune Stue, gik han sig en Tur rundt om Gaarden. Han trængte aabenbart til at „overveje Sagen i absolut Ro".

Frøken Spinkes Frieri — for et Frieri var det — hvordan man saa pyntede paa Sagen — kom ham slet ikke overraskende. Han havde ofte mærket hendes Hensigt, men skubbet den ubehagelige Tanke fra sig og blot nydt det Velvære, der fulgte med hendes Forsøg paa at vinde ham. Der var kommen Orden i Vestermosegaards Husholdning og aldrig havde Husholdningspengene slaaet til som nu. Hønsegaarden vilde han slet ikke tale om, for den var ligefrem bleven en Indtægtskilde, man kunde regne med, og Køkkenhaven var et Forbillede for hele Egnen. Jo, dygtig det var hun, og en ren Gevinst for en Landmand — men — men — — hvor var hun lidet tiltalende."

Hun var slet ikke grim, men der var noget ved hende, som virkede saa frastødende paa ham. Og dog følte han en vis Medlidenhed med hende. Det vilde maaske være klogt at tage hende. Hun kunde sikkert nok hjælpe ham frem. Gaarden skulde hun nok faa bragt op. Og han kunde maaske til Gengæld slibe hende lidt af, faa lidt Mildhed og Godhed ind i hendes Sind. Det maatte jo heller ikke være morsomt at flakke saadan om fra Gaard til Gaard og altid arbejde for andre!"

En sagte Hylen vækkede ham op af hans dybe Tanker.

Hvad var det? Var Trofast i Hundehuset i Aften? I den kolde Blæst!

Det var underligt, at hun ikke kunde komme bort fra den Idé, at Hunden skulde staa lænket der for at „holde Landstrygere og Tyve borte", som hun sagde.

Kristian Frank løste sin Hund og gik saa ind for at læse sine Aftenaviser. Han var bleven lidt træt nu af at „overveje" Sagen.

De følgende Dage var Frøkenen meget tilbageholdende, nærmest sky, hvad der tiltalte Frank meget, især da hun

brasede op for ham med Livretter som aldrig før, og Frank begyndte atter at overveje.

Fem Dage før Jul, blev han kaldt bort i Forretning til den nærmeste By. Han havde sagt, at han mulig først kom lige til Juleaften, og da han to Dage før Højtidsfastenen gik ind paa Gaarden, anede ingen, at han kom. Der var kun et svagt Lys i Køkkenet og han forstod, at Frøken Spinke opholdt sig paa sit eget Værelse ovenpaa.

Han ærgrede sig lidt over, at han ikke havde telegraferet før, saa havde han jo været vis paa en festlig Modtagelse med varme Stuer og herligt dækket Bord. Det vilde have været velkomment efter den kolde Tur i bidende Frost.

En sagte Piben lød henne fra Hundehuset.

„Var Trofast alligevel lænket trods hans Forbud, før han rejste!

Han bøjede sig ned og klappede Hunden, der rystede af Kulde. Hundehuset var drivvaadt, det var ikke en Gang vendt fra Vinden og Vandtruget var fuldt af frosset Vand, de havde heller ikke tænkt paa Hunden med en Skaal Mælk, da de malkede.

Trofast slikkede taknemligt sin Herres Haand, da han løste den, og gav sig straks i Lag med et Kødben, der øjensynligt var blæst udenfor dens Rækkevidde.

Naa — hun havde dog givet den et Kødben! Han bøjede sig igen ned og klappede Hunden, men saa nu en sammenkrøllet Avis som Benet øjensynligt havde været indpakket i — men — det var jo det Skoleblad, Frøken Holm holdt! Var det hende, der havde betænkt hans Hund!

En underlig varm mild Følelse fyldte hans Sind. Det vilde ligne hende, for hun hørte til den Slags Mennesker, der aldrig kunde gøre nogen levende Skabning Fortræd. Blot hun saa paa en, blev man mild og glad og fik Lyst til at gøre noget godt. Det var egentlig længe siden, han havde set hende, og nu fik han lige med et en brændende Lyst til at tale med hende.

Han gik hen til Køkkendøren og kaldte sagte paa Pigen.

„Er det herfra, at Trofast har faaet det Kødben?" spurgte han kort.

„Nej, nej," protesterede Pigen ivrigt. „Skolelærerinden

og Præstens Datter kom herop i Eftermiddags for at bede Frøken Spinke give noget til Asylbørnenes Julefest, og de stod længe og klappede Hunden — de vilde have vi skulde løse den, men det vilde Frøkenen ikke, og saa gik de, men da jeg var ude at malke, saa jeg godt, at Frøken Holm kom listende med noget i en Avis, som hun gav Trofast, det er vel nok det Kødben."

Tak, sagde Kristian Frank og gik lige saa stille sin Vej igen.

„Var det ikke Hr. Frank, der kom?" spurgte Frøken Spinke, der nu kom farende ned fra sit Værelse.

„Jo, det var," nikkede Pigen, „men han gik igen."

„Hvad skal det betyde? Hvor gik han hen?"

„Det ved jeg ikke," lød det mutte Svar, „jeg tænker, han skulde ned og takke Skolelærerinden for det Kødben, hun var heroppe med i Mørkningen."

Frøken Spinke var lige ved at besvime, men tog sig dog sammen og spurgte Pigen nøje ud.

Men da hun havde sluttet sit Forhør gik hun ind til sig selv og begyndte at pakke.

Og hendes Instinkt havde været rigtigt, for da Kristian Frank et Par Timer efter kom hjem, som en straalende nyforlovet Mand, meddelte han hende, at han ved nærmere Overvejelse var kommen til det Resultat, at han ikke turde forhindre hende i at tage den gode Plads paa Aagaarden og at hun for hans Skyld gerne maatte modtage den, saa snart hun vilde, da han ikke for Fremtiden behøvede nogen Husholderske, eftersom han straks efter Nytaar agtede at gifte sig.

Frøken Spinke tog Skuffelsen roligt. Hun havde jo haft Tid til at beherske sig, men da hun kørte bort fra Vestermosegaard, var der alligevel lidt Bitterhed i hendes Sind.

„At tænke sig, at jeg mistede den, for et lumpent Kødbens Skyld. Saa lidt skal der til! Nu gælder det altsaa om at være klogere næste Sted."

Tankekorn. Den som bukker sig for dybt, træder man gerne paa Nakken.

I SPORVOGNEN

DIGT AF *ANNA BAADSGAARD*

Dagen var frisk og festlig —
mildt Bygevejr i April.
Den fattige Forstadsgade
lyste i Solens Smil.
Endnu var Stenbro og Tage
blanke af Regnens Væde,
men Luften klared, og Fuglene sang
i jublende Foraarsglæde.

Paa Fortovet Børnene leged,
de hopped og spillede Klink.
Sporvognen kom gennem Gaden —
blaat lynede Rudernes Blink.
Den Vognstyrer kendte de alle,
de vinked og lo fornøjet.
Ved Stoppestedet stod der en Kvinde,
sortklædt og fattig i Tøjet.

Hun fandt en Plads i et Hjørne
og holdt paa Skødet sin Kurv.
Mellem de pyntede Damer
var hun en pjusket Spurv.
Hun hørte dem le og tale,
hun mærked, de kom og gik.
Men stadig holdt hun sit Hoved sænket
og sænket sit sorgfulde Blik.

Snart kom de til Kirkegaarden —
Hvad om hun saa stod af?
Ejed hun blot et Par Blomster
at lægge paa Barnets Grav!
Manden blev borte paa Søen,
og Barnet, det eneste, døde —
den lille Pige, som sidste Foraar
jubled med Kinder røde.

To unge kom ind i Vognen,
han mørk og solbrun af Lød,
hun lille med bølgende Guldhaar,
lysende hvid og rød.
Hun bar i de barnlige Hænder
et Bundt af Foraarets Gaver —
Kirsebærgrene med hvide Blomster,
plukket i vaarlige Haver.

Hvidtblomstrende Kirsebærgrene
og Paaskeliljer som Guld —
Livets lyse Symboler,
skudt op af den sorte Muld.
Hun løfted dem op mod sit Ansigt,
svaled de brændende Kinder —
Saa smiled hun ind i sin Kærestes Øjne —
hendes var blaa som Kærminder.

Skjult under Blomsternes Dække
et ømt lille Haandtryk hun faar.
Aah! Livet er Haab og Forventning,
Livet er Ungdom og Vaar!
Hvor finder man vel hans Lige,
og hvor er en Lykke som hendes? —
Da glider det unge blaa Blik til Siden
og møder den sortklædte Kvindes.

Gik der en Sky for Solen?
Aah, det var svært at se
de sløvt fortvivlede Øjne,
fulde af dødelig Ve.
Panden og Kinden var furet,
og dog var Ansigtet ungt. —
Hvor tør vi egentlig være saa glade,
naar andre har det saa tungt?

Sporvognen holdt. Han hviskede:
Kom, skal vi gaa, min Ven.
Da bøjed den unge Pige
sig over Enken hen.
Hun tog af de gyldne Liljer
og af de hvidtblomstrende Grene,
delende ud af sin Rigdoms Skatte
til den, der var fattig og ene.

Den fortklædte Kvinde stirred —
Takken kom alt for sent.
Saa underligt! — Men hun fatted,
at Gaven var kærligt ment.
Taarerne sved i Øjet,
men dog var det godt at vide,
at enkelte følte en Smule Medynk
med dem, der er skabt til at lide.

Hvor var det Ansigt yndigt
under det gyldne Haar! —
Maatte hun dog beholde
sin Lykke til sene Aar!
Død, du maa ikke røve
det Hjertes dyreste Eje.
Fred skal der være i hendes Tanker
og Sol over hendes Veje.

Da Sporvognen atter standsed,
steg Enken stille af.
Her var jo Kirkegaarden —
saa gik hun til Barnets Grav.
Hun bøjed sig for med Taarer
sin Gave paa Højen at lægge:
Sødt skal du sove, min elskede lille,
bag Foraarsblomsternes Dække!

Gamle Ord om Juni.

Hvis Kulde og Regn vi i Juni faar,
fordærver os let det hele Aar.
Juni tør og uden Væde
let fordærver Bondens Glæde,
Vekler Solskin med Regn i Juni, saa ved
vi, det giver Jorden stor Frugtbarhed.

Gæsten (som bliver sat paa Døren, rasende): »Hvorfor kaster De ikke ogsaa den Herre der ud — han laver da værre Spektakel end jeg.«

Værten: »Ganske vist — men han har endnu ikke betalt sin Regning.«

*

Manden: »Men kære Ven, hvor den Kage smager gammel!«

Den nygifte Kone: Skylden maa saa ligge i, at jeg har købt den Kogebog, som jeg har lavet den efter, i en Antikvarboghandel.«

*

Ganske simpelt.

Adjunkt X holder et Foredrag for sin Klasse om de gamle Romeres Amfiteatre og nævner blandt andet, at disse ikke havde Tag.

»Hr. Adjunkt,« spurgte en videbegærlig Yngling. »Hvad gjorde Tilskuerne saa, naar det regnede?«

Adjunkten spekulerede lidt og svarede derpaa meget dybtsindigt:

»De blev vaade.«

*

Burde være nok.

Den unge Mand (der er ude at spadsere med sin Kæreste): »Jeg frabeder mig, at du smiler saa venligt til hver Idiot, vi møder. Er jeg dig ikke nok?«

Lidt Kogning, Stegning og Hjemmebagning.

Ved Sofie Horten.

Forloren Hare. 250 gr Oksekød, 250 gr Svine- eller Kalvekød, 15 Krydderе, 1 Theskefuld Salt, 50 gr røget eller saltet Spæk, 60 gr „Steensens Tre Stjerne Margarine" eller „Steensens Aga Plante-Margarine", 1/2 Liter Mælk, 2 Spiseskefulde Mel, Kulør.

Kødet vaskes, gaar en Gang gennem Maskinen, derefter Tvebakkerne. Æg og Salt blandes godt, formes til en aflang Bolle i Form som en Harerygg. Spækket, som er skaaret i ganske smalle Strimler, stikkes deri. Margarinen smeltes paa Panden, Kødet lægges deri med den spækkede Side nedad, brunes og vendes, hvorefter Mælken, hvori Mel og Kulør er udrørt, hældes ved. Den steger 3/4 Time. Ved Anretningen hældes 1 a 2 Spiseskefulde Sauce over. Resten serveres i Sauceskaalen.

Dansk Bøf. 750 gr Oksekød, Salt, Peber, 90 gr „Steensens Aga Plante-Margarine" eller „Steensens Tre Stjerne Margarine", 1 a 2 Løg, 2 Spiseskefulde Mel, 1/4 Liter Mælk, Suppe eller Vand.

Kødet gaar en Gang igennem Maskinen, hakkes sammen og formes til runde Stykker. Salt og Peber strøs paa, Margarinen brunes paa Panden, Løget, som er skaaret i Skiver, brunes og hældes op paa en Tallerken. Margarinen skal være kogheд. Bøffen steger ca. fem Minutter paa hver Side, lægges paa et varmt Fad. Melet kommes paa Panden og blandes med Margarinen, spædes med Mælk. Kulør, Salt, Peber kommes i. Løgene faar et Opkog heri.

Fiskegratin. Ca. 500 gr afpillet Fisk, 125 gr „Steensens Tre Stjerne Margarine" eller „Steensens Aga Plante Margarine", 125 gr Mel, ca. 1/2 l Mælk, 1 Theskefuld Salt, 1/2 Theskefuld Muskat, 1 Theskefuld Sukker, 4 Æg.

Opbagningen hældes i et Fad, naar den er afsvalet, kommes Æggeblommerne i, Krydderierne kommes derefter i, Dejgen røres godt. Tilsidst røres de piskede Hvider i. Et Lag af Dejgen kommes i et smurt Gratinfad, derpaa et Lag Fisk osv. Dejgen skal lægges øverst, bages i en godt varm Ovn ca. 1 Time. Samme Dejg kan bruges i Randform, hvor den koger 20 Minutter.

Hornfisk, stegt som Kylling. 2 Hornfisk, 100 gr „Steensens Tre Stjerne Margarine" eller „Steensens Aga Plante Margarine", et Bundt Persille, 3 Spiseskefulde Mel, 4 dl Mælk, 1 dl Vand, Salt.

Fiskene renses. Bugen skæres op, Indvoldene tages ud, Finnerne klippes af, Benene bankes løse ved at banke med et Knivskaft paa Ryggen, Kødet løsnes fra Rygraden, hvorefter den trækkes ud, de smaa Ben fjernes, og Fisken saltes 10 Minutter paa sædvanlig Maade. Derefter skylles Saltet af Fisken, Persillen, som lige har faaet et Opkog, lægges langs med Fisken, hvorefter denne trilles sammen, ombindes og aftørres, Smøret brunes i en Stegegryde, Fiskerullerne lægges ned. Naar de er brunet, paahældes kogende Vand og derefter Mælken, hvori Mel og Kulør er udrørt, tilsidst Salt. Fisken steger henved 5 Minutter, stilles derpaa i Hø eller Papir, staar der en $^1/_2$ Time à 40 Minutter. Lige før Anretningen tages Baandet af Fisken. Saucen smages til og hældes over.

Bagte Boller. 75 gr „Steensens Tre Stjerne Margarine" eller „Steensens Aga Plante-Margarine", 75 gr Mel, $2^1/_2$ dl kogende Vand, 2 hele Æg, 1 Theskefuld Salt, 1 Theskefuld Sukker.

Opbagningen skal slippe Gryden. Hældes op i en Skaal. Salt og Sukker kommes i, derefter Æggene, et ad Gangen. Dejgen røres kraftigt i et Kvarter, Bollerne stikkes af med en Theske i kogende Vand med lidt Salt i, koges ved meget svag Varme, tages op med Hulskeen, skylles af med koldt Vand, lægges paa et fladt Fad. Naar Bollerne skal bruges til Sødsuppe, kommes der mere Sukker i end til Kødsuppe. Naar man har en stor Portion Boller, varmes de i kogende Vand.

Vrøvl. 1 Æg, 170 gr Mel, 80 gr „Steensens Tre Stjerne Margarine" eller „Steensens Aga Plante-Margarine, 75 gr Sukker, $^1/_2$ Theskefuld Hjorttaksalt, 1 a 2 Vanillietabletter.

Mel og Smør smulres, Sukker og Hjorttaksalt og de knuste Tabletter blandes. Det hele lægges i en Bunke paa Bordet. Der dannes en Fordybning i Midten, det let piskede Æg hældes i, Dejgen æltes sammen, trilles i ganske tynde Stænger, som formes i forskellige smaa Figurer. Maa ikke staa for tæt paa Pladen. Bages gulbrune ved ikke for stærk Varme.

Roulade. 5 Æg, 250 gr Melis, 250 gr Mel, 1 Theskefuld Hjorttaksalt.

Sukker og Æg røres godt, deri røres Melet, hvori Hjorttaksaltet er blandet, det maa kun røres, til Klumperne er rørt ud. Bradepanden i Ovnen beklædes med hvidt Papir, der gaar op paa Siderne, Papiret smøres godt med ca. 40 gr „Steensens Tre Stjerne Margarine" eller „Steensens Aga Plante-Margarine, det halve af Dejgen smøres herpaa, bages lysegult

ca. 10 Minutter. Et Stykke Papir af samme Størrelse som Kagen bestrøes med Sukker, Kagen vendes ud derpaa, smøres hurtigt over med varmt Syltetøj eller Creme. Kagen trilles derpaa hurtigt sammen paa langs. Saa hurtigt som muligt. Dejgen bruges ogsaa til Lagkage eller forlorne Spejlæg.

Mariesandkage. 250 gr kold „Steensens Tre Stjerne Margarine" eller „Steensens Aga Plante-Margarine" røres med 250 gr Sukker, til det er hvidt. 4 Æggeblommer kommes i, derefter 500 gr Mel med 1 Bagepulver blandet deri samt 125 gr Kartoffelmel og 2½ dl Mælk. Tilsidst de stift piskede Hvider. Lidt Citronskal.

Sandnødder. 125 gr „Steensens Tre Stjerne Margarine" eller „Steensens Aga Plante-Margarine", 125 gr Sukker, ½ piskет Æg, 250 gr Kartoffelmel, 60 gr Hvedemel, 2 Vanillietabletter eller revet Citronskal efter Smag.

Margarinen smeltes, røres med Sukkeret, derefter kommes de piskede Æg i. Melet røres i lidt efter lidt, Vanillien eller Citronen kommes i, det hele hældes ud paa Bordet og æltes til en fast Dejg, trilles til smaa runde Kugler, bages svagt lysebrune ca. 15 Minutter ved god Varme.

Syltning af Grøntsager.

Af Hanne Knudsen, Landsgrav.

De fleste syltede Grøntsager maa nærmest opfattes som et Krydderi til anden Mad, da Grøntsagerne ved den rigelige Tilsætning af Eddike og Sukker bliver tungt fordøjelige. Grøntsagerne maa blancheres før Syltningen; man maa have en stor Gryde med spilkogende Vand til Raadighed, Grøntsagerne lægges i en Sigte og neddyppes deri, til de er passende bløde, og dyppes derefter i koldt Vand og afstyftes. Agurker og Græskar neddyppes kun et Øjeblik, hvorimod de fleste andre Grøntsager maa være godt halvbløde, før de tages op af Gryden.

Skal Grøntsagerne syltes sure eller halvsøde, drysses de efter Blancheringen med Salt, henstaar Natten over, udblødes lidt i Vand, aftrykkes derefter godt i rene Viskestykker og syltes. Grøntsager, der skal syltes søde, henstaar i Vand, der er tilsat Eddikesyre, eller i Eddike, i ca. 24 Timer før de aftørres og syltes.

Man sætter Pris paa, at det Sukker og Krydderi, der tilsættes Grøntsagerne ved Syltningen, i størst muligt Omfang opsuges i dem, de maa derfor altid overskæres paatværs af Saftvejene. Græskarret har forholdsvis store Porer og Saftveje, som gaar

paa langs, saa, naar Græskarret deles paatværs i ca. 2 cm tykke Strimler, vil Sukker og Krydderi hurtigt trænge gennem de aabne Veje ind i Stykkerne.

Udvoksede men ikke for modne Græskar er de bedste til Syltning, „Vegetable Marrow" egner sig baade til sød og sur Syltning, og giver et fint syltet Produkt. Grovere grønne Sorter Græskar egner sig bedst til sur og halvsød Syltning, og maa tilsættes rigeligere Krydderi end de mere fine Sorter.

Agurker har foruden de paalangs løbende Saftveje en Mængde Sideveje, der f. Eks. fører ud til de talrige Torne paa de unge Agurker. Naar Agurkerne skrælles, flækkes og udhules, kommer Sidevejene til at ligge aabne, og der kan da indsuges Sukker og Krydderi gennem dem i tilstrækkelig Mængde. Udvoksede velformede Agurker, der har lidt Størrelse, egner sig bedst til Asier, misdannede Agurker afplukkes helst før de er for stærkt udviklede, de kan bruges til Salat, og de kan saltes og udblødes og syltes som Picklesagurker. Drueagurker maa afplukkes før Kærnerne er for stærkt udviklede i dem, de syltes bedst surt; tilsættes der ret meget Sukker, taber de den grønne Farve.

Umodne Tomater har ikke let ved at indsuge Smagsstofferne, da Saftvejene let sammensnerpes, de maa altid deles paatværs og blancheres saa længe, at de er godt halvbløde, før de syltes i Eddike og Sukker. Godt udviklede, grønne Tomater er de bedste til Syltning, afplukkes de, før de er helt udviklede, er Frugterne mere tilbøjelige til et snerpe sammen.

Portulak og Bladhedestilke skæres i ca. 3 cm lange Stykker, de blancheres, til de er godt halvbløde, og overhældes med Eddike straks efter Blancheringen, da de vil faa mørke Kanter, hvis de henstaar udsatte for Luften. Stilkene er bedst til Syltning, naar de er omtrent udvoksede, bliver de for gamle er de trævede.

De Krydderurter, man tilsætter ved Grøntsagernes Syltning, maa helst tilsættes som Ekstrakt. Man plukker Urter som Basilicum, Estragon, Dild og Nasturtium, naar de har en passende Udvikling, lader dem tørres en Dagstid, fylder dem paa Flasker og overhælder dem med Eddike, lader dem henstaa i ca. 3 Uger og bruger den krydrede Eddike som Tilsætning ved Grøntsagernes Syltning. Man maa have en god, kraftig Eddike til at sylte Grøntsagerne i, og man maa tage saa meget af den, saa der kan komme til at staa rigeligt med Opløsning over de færdigsyltede Grøntsager, det er af stor Vigtighed for deres Holdbarhed, at de kan holdes nede i Opløsningen, man kan lægge en Underkop eller en Tallerken oven i Krukken forinden man tilbinder den, for at holde Grøntsagerne nede.

Den Eddike og Sukkeropløsning, som Grøntsagerne er syltede i, maa hældes fra Grøntsagerne ca. 4 Dage efter Syltningen, den indkoges godt, tilsættes lidt mere Eddike og hældes varm eller kold over Grøntsagerne alt efter som de er haarde eller bløde, er det grønne Agurker maa den dog altid afkøles før den hældes over dem, da varm Opløsning afbleger Farven.

Om Kakao som Nærings- og Nydelsesmiddel

skriver Dr. med. *I. Carlsen* i »Maanedsskrift for Sundhedspleje« bl. a.:

I den sidste Menneskealder er Brugen af Præparater af Kakaobønner steget overordentligt stærkt i Nord- og Mellemevropa, og Stigningen i Forbruget staar vistnok i ligefremt Forhold til Stigningen i Kultur og Nationalvelstand, og det synes, som om Kakaoen truer med at tage Luven fra saavel Kaffe som The.

Det maa antages, at det særligt er den danske Bybefolkning, som med dens lettere Adgang til og vel ogsaa større Tilbøjelighed for Nydelsesmidler, har foraarsaget den stærke Stigning i Kakaoforbruget, men at ogsaa den jævne Landbefolkning kommer godt med paa dette Omraade synes at fremgaa af Oplysninger fra Fællesforeningen af Danmarks Brugsforeninger. Disse Forbrugere, der omfatter Landarbejdere, Husmænd, Landhaandværkere, en stor Del at Gaardmandsklassen foruden Tyendeklassen, tæller ca. $^1/_5$ Del af Landets Befolkning.

Stigningen i Forbruget falder jævnt paa Kakao og Chokolade. Vi behøver ikke at fremdrage mange Tal for at godtgøre det for

København, 11. 12. 1912.

Herr Direktør Schmidt,
Chokoladefabriken »Globus«,
Grundtvigsvej.

Maa jeg paa egne og Læreanstaltens Vegne takke for den udmærkede Modtagelse, som jeg og mine Elever fik paa Besøget den 7. ds.

Jeg blev glædelig overrasket ved at finde en dansk Chokoladefabrik, der var fuldt moderne indrettet og paa Højde med de bedste i Udlandet.

Med Højagtelse
(sign.) *Orla Jensen*,
Professor ved den polytekniske Læreanstalt.

Chokoladens Vedkommende; enhver véd, at Chokolade, som i den jævne Borgers Hus for en Menneskealder siden kun kom paa Bordet ved højtidelige Lejligheder, nu nydes hyppigere i Hjemmene og paa offentlige Beværtnings- og Forlystelsessteder end før. Det er dog næppe denne Forandring, der er den væsentligste Aarsag, det er Brugen af Spisechokolade, der er steget saa kolossalt i de senere Tiaar. Der gnaskes en utrolig Mængde af Stangchokolade, Kattetunger, Praliné og Konfekt af Børn og unge Damer.

Fabriken »Globus«,
Grundtvigsvej,
København V.

Jeg takker for de modtagne Chokolade-Prøver, og kan jeg udtale, at de efter min Bedømmelse fuldt kan maale sig med de fineste Kvaliteter saavel af indenlandsk som udenlandsk Fabrikata, som jeg i min lange Forretningstid har haft Lejlighed til at gøre mig bekendt med.

(sign.) *Chr. Tidemand.*

Men tilbage til Kakaopulveret.

Hvad bør forlanges af danske Forbrugere? At de forlanger det danske Fabrikat, pakket i Firmaernes originale Pakninger.

Hvorfor?

Herom skriver Dr. *Carlsen* bl. a.: Københavns Sundhedskommissions Laboratorium udtog i 1892 22 Prøver af Kakao, hvoraf 19 viste sig rene og uforfalskede. I 1904 undersøgte samme Institution en Prøve af den Kakao, der benyttes paa Kommunehospitalet, og fandt den ren.

Paa Opfordring af A/S for Kakao-Fabrikation »GLOBUS« har Forfatteren ladet indkøbe hos Handlende i København 13 Prøver af Kakao i **løs Vægt** af billige Sorter. Paa et kemisk Laboratorium, hvor man var ukendt med Pris og Ind-

BESØG PAA CHOKOLADE-FABRIKEN »GLOBUS« d. 13. 9. 1917.

For en Del, særlig de ældre Medlemmer, var det af stor Interesse at se, hvorledes man nu med de nyeste Maskiner var naaet frem paa Chokolade-, Konfekture- og Dropsfabrikationens Omraade.

— — Efter at Herr BERTRAM KNUDSEN i et Par velformede Ord havde tolket Medlemmernes Tak for alt, hvad man havde faaet at se, skiltes man i Forstaaelse af, at under saadanne Forhold som Fabriken arbejder, var det intet Under, at Fabrikens Omdømme var saa fint indenfor sin Branche.

købssted (Fabrik) blev disse Prøver undersøgte med det Resultat, at kun **to** af disse 13 Prøver kunde kaldes **rene;** en Del viste tydelig Tilsætning af værdiløse Skaller.

Om »Globus« Fabriken bemærker Dr. *Carlsen:*

Denne nyoprettede paa Frederiksberg liggende Fabrik, der har sat sig det Maal, under Fabriksforhold, som tilfredsstiller Hygiejnens Krav, at fremstille et rent og billigt Kakaopulver, har søgt Forfatterens Medvirkning til at naa dette Maal og beredvilligt ladet udføre alle de Undersøgelser og Eksperimenter, som Forfatteren har forlangt og hvoraf flere omtales i denne Artikel.

I Stedet for at købe Kakaopulver i løs Vægt, hvis Oprindelse ikke med Sikkerhed kan konstateres, bør Husmødrene gøre sig til Regel kun at købe Kakaopulver i hosstaaende Pakninger med Fabrikens Firma, thi kun da har de Garanti for at faa det virkelig gode.

»Globus« Kakaoer, »Astoria« og Frokost Kakaoer sælges i 1/8 Kgs. Kartoner med indvendige Pergamynposer til rimelig Pris, og Varen er den bedst tænkelige.

VARE

MÆRKE

VERDENS BEDSTE

MÆLKETRANSPORTSPANDE

ER VORE

„PERFECT“ OG „REFORM“

Spande. De foretrækkes af kyndige Mejerifolk og Foregangsmænd i alle Lande paa Grund af deres praktiske Konstruktion, der gør dem overordentlig lette at rengøre og derved forhindrer Ansamling af Bakterier og Snavs, og paa Grund af deres enestaaende Holdbarhed. Spandene faas overalt, men husk at se efter, om Varemærket findes paa dem, thi ellers er det ikke originale „F M“ Spande.

AKTIESELSKABET

FREDERIKSBERG METALVAREFABRIK

NITIVEJ 10 · KØBENHAVN F.

TELEFONER: 2326-2366 TELEGR.-ADR.: „SEAMLESS“

HELIOS LAMPEN

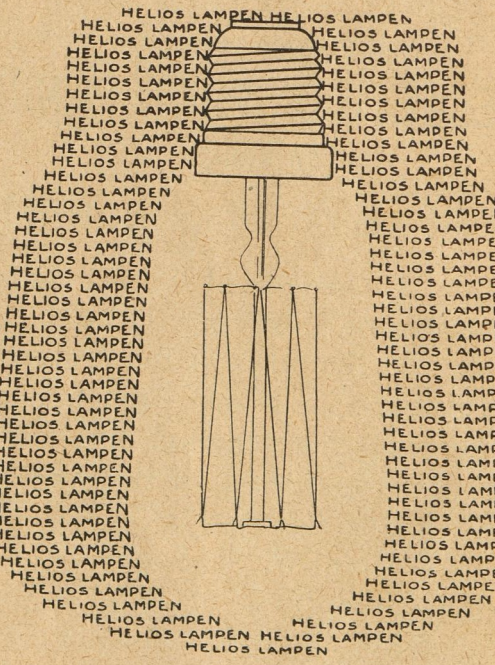

DEN DANSKE METALTRAADS LAMPE

Det er en Kendsgerning,

at den Mad, et Menneske spiser, maa staa i nøje Forhold til det Arbejde, hun eller han skal udføre. Et Menneske, enten det er Barn eller Voxen, som daglig skal præstere et stærkt aandeligt eller tungt legemligt Arbejde, maa have den Kost, som — uden at volde Fordøjelsesbesvær — giver det største Kvantum Næring.

Det er en Kendsgerning,

at intet overgaar Ota-Gryn i Næringsværdi, hvorfor det ogsaa har vist sig, at ingen anden Grød kan staa paa Højde med Ota Havregrød. Den er desuden meget velsmagende, hurtig kogt og koster kun nogle faa Øre pr. Portion. Prøv at lade Ota Havregrød gaa ind som et dagligt Maaltid i Deres Husholdning, og De vil om ganske kort Tid indrømme, at

Det er en Kendsgerning.

„Aga" *Plante-Margarine er til Prisen den bedste Margarine, der eksisterer, fremstillet af første Klasses Raastoffer.*

„Aga" *Plante-Margarine er i Besiddelse af den fineste Smag og Aroma.*

„Aga" *Plante-Margarine bruner og skummer, og er fortrinlig til Bordbrug, Bagning og Stegning.*

„Aga" *Plante-Margarine fabrikeres* ***kun*** *af* **H. STEENSENS MARGARINEFABRIK, A/s, Vejle,** *der allerede i Aaret* **1901** *lod indregistrere Varemærke for og paabegyndte Fabrikationen af ren Plante-Margarine.*

„Aga" *Plante-Margarine fremstilles efter egne Methoder.*

„Aga" *Plante-Margarine er den Margarine, som det er mest fordelagtigt at anvende i Husholdningen,* ***hvorfor***

„Aga" Plante-Margarine

bør bruges overalt.

H. Steensens

3 Stjerne

Margarine

er altid den bedste

Som en Kile

trænger

Xeroform

Sæben

fra

Worning

&

Petersen

i Vejle

sig ind i Publikums Bevidsthed

som den bedste Toiletsæbe til Prisen.

Uovertruffen!

Faas overalt!

Kreaturforsikrings-Anstalten

„PAN“

(Dansk Aktieselskab).

Fortunstræde 4, Kbhvn. Tlf. 8133

Anstalten er forsikringsteknisk tilrettelagt **uden Gensidighed. Intet Indskud.** De Forsikrende fastsætter selv Forsikringssummen. **Intet Efterkrav.**

Heste forsikres til indtil 20,000 Kroner. og Kvæg indtil 10,000 Kroner pr. Stk.

Større Forsikringssum efter særlig Aftale.

Forsikring: med fuld Erstatning — mod Tyveri fra Stald og Mark — af Kreaturer i løs Græsning — under Transport — paa Dyrskuer.

Udbetalt Erstatning ca. 10 Millioner Kroner.

Steensens illustrerede Almanak 1922.

Indholdsfortegnelse.

Side

Aarets Almanak 2

Kronologisk Markedsfortegnelse 23

Alfabetisk Markedsfortegnelse med Tilføjelse af Torvedage 36

Økonomiske Anmærkninger fra det kgl. danske Landhusholdningsselskab 46

Drægtighedstabel 53

Vejrspaadomme 54

Oddegaarden. Fortælling af Arne Poulsen, med Illustrationer af Karl Rønning 55

Inge. Fortælling af Joachim Kattrup, med Illustrationer af Rasmus Christiansen 66

En Kunstner. Fortælling af Andreas Beiter, med Illustrationer af Magda Pagh Schou 81

Paa Lyngvalla Hede. Fortælling af Anna Roos, med Illustrationer af Rasmus Christiansen 91

Et Kødben. Fortælling af Ingeborg Vollquartz, med Illustrationer af Alfr. Schmidt 96

I Sporvognen. Digt af Anna Baadsgaard 108

Lidt Kogning, Stegning og Hjemmebagning ved Sofie Horten 112

Syltning af Grøntsager. Af Hanne Knudsen, Landsgrav 114

Fortegnelse over forrige Aars Præmietagere 127

Præmiegaade. (Med Fordeling af 100 Præmier blandt de Købere af Almanakken, der har indsendt rigtig Løsning paa Gaaden 128

H. STEENSENS MARGARINEFABRIK

AKTIESELSKAB

VEJLE

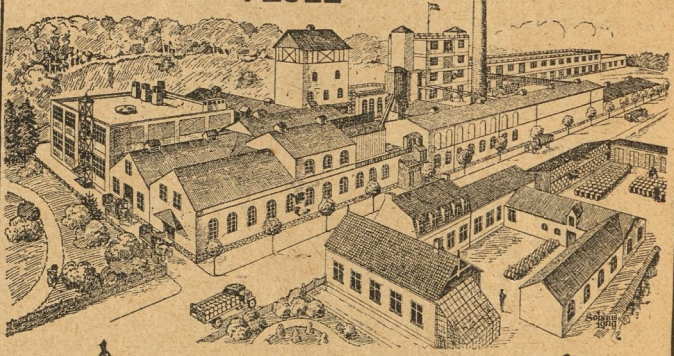

H. STEENSENS MARGARINEFABRIK A/S

Telegr.-Adr. „Steensen“ **VEJLE** Statstelef. 15

etableret 1889, er en af Danmarks ældste og største Margarinefabriker og den første Fabrik, der fremstillede ren Plante-Margarine.

Vort Formaal er:
ved Hjælp af de fineste Raastoffer og de bedste og mest hygiejniske Fabrikationsmetoder at fremstille et i enhver Henseende uovertruffet Produkt og uden Hensyn til øjeblikkelig økonomisk Vinding, gennem en reel og hensynsfuld Behandling af vore Kunder, stedse at forøge vor Omsætning.

Vore Standardkvaliteter er landskendte, og bruges og forlanges overalt.

H. Steensens „AGA“ Plante-Margarine
er altid den bedste.

Løsningen af Præmiegaaden for **1921** var:

Sønderjylland.

Ved den af Notarius publicus i Kjøbenhavn foretagne Lodtrækning mellem de rigtige Løsninger tilfaldt Præmierne følgende Vindere:

Grd. *Søren Hansen*, Vestkær, Ølgod St.
Ellen Jensine Andersen, Nørup Telefoncentral, Bredsten pr. Vejle.
Frk. *Henriette Valentin*, Give St., Give.
Jens Madsen, Sinding pr. Herning.
Frk. *Martha Petersen*, Svalebøllegaard pr. Lejbølle, Langeland.
HagbartNohns, Lillemosegd., Jullerup.
AnnaChristiansen, Sønderg. 23, Fr.havn
Vald. Petersen, Sandvad, Jelling St.
L. P. Hansen, Englandsg. 41, Esbjerg.
Kai Jensen, Strandpassagen, 2, Nykøb. F.
Banearbejder *V. Johansen*, Pjedsted.
Skibsf. *P. Madsen*, Danmarksg., Marstal.
Kamilla Lyhr, Naarup St., Fyn.
Anders R. Ishøj, St. Rise pr. Ærøskøbing.
Alma Straarup, Testrup, Maarslet St.
Møller *Nielsen*, HobjergMark pr. Grenaa
Pouline Petersen Vesterg. 13, Holstebro.
Carl Jørgensen, Steenbachsvej, Odense.
Laurs Kristensen, Nørager, Allingaabro.
Anna Jacobsen, Sejlstrup, Vendsyssel.
J. P. Laursen, Montanagade, Aarhus.
Frk. *F. Hansen*, Gasværksvej, Kbhvn.
Gerda Henriksen, Jelling.
Chr. Christiansen, Husejer, Nykøb., F.
Grd. *Jens Larsen*, Brønd pr. Thisted.
Arbm. *P. Andersen*, Baadsl. pr. Skelskør.
Husejer *J. P. Jacobsen*, Ørting St.
Mette Nielsen, Vorning pr. Onsild.
Johannes Jensen Øer, Tøving, Nykøb. M.
Anders Rasmussen, Nappen pr. Haarby.
Grd. *Mads Buch*, Kiddelund pr. Jelling.
Frede Birch-Christiansen, Handelsgartner, Birkehusene, Sorø.
Carl Hjorth, Søndergade, Holstebro.
Hans Hansen, Hasmark pr. Otterup.
Mary Kofoed, Nørreg., Hasle, Bornholm.
Fru *D. Rasmussen*, Krudthusg., Odense.
Johannes Blaaberg, Snejbjerg, Herning.
Hejn Nielsen Skodborgskov, Sønderjd.
Anders Madsen, Viberstoft, Hørdum St.
Jens Peter Jensen Kjær, Vester-Moselund pr. Bording St.
Jens Chr. Jønsson, Nissum pr. Durup St.
Nis Kruse, Thorsted, Egtved St.
Mads Bygballe, Hald pr. Hald St.
Grd. *Peder Krestian Pedersen*, Raaby pr. Dalbyover St.
Fodermester *L. M. Andersen*, Lundsgaard, Kerteminde.
Anders P. Larsen, Landpostbud, Arnborg pr. Herning.
Kristen Rasmussen, Leby, Ærøskøbing.
Telefonmontør *J. Møller*, Middagshøjvej, Viborg.
Hans Broch, Dortheasminde, Uldum.
Fru *Karen Jensen*, St. Karlsminde pr. Lynæs.
Kusk *Jens Jensen*, Ny Klingsfrup pr. Vejstrup, Fyn.
Johannes Dalgaard, Aarup, Snedsted.
Lokomotivfører *A. Grosen*, Nørrehus, Brande.
J. Christensen, Tranholm, Langholt St.
Marie Jensen, »Granly«, Gadbjerg.
Anna Hansen Ødsted pr. Vejle.
Antonia Nielsen, Vejgaard pr. Aalborg.
Otto Jakobsen, Tinnet pr. Tørring.
E. Christoffersen, Vaarst St.
Else Dooleweerdt, Nordbanevej, Skive.
Berthinus Hansen, Blaahøj St.
Enke *K. Pedersen*, Kongerslev St.
Kamilla Jensen, Skindhøjgaard, Veerst.
Martin Larsen. Toustrup pr. Durup.
H. Nielsens Enke, Hesselby, Skjelskør.
R. Nielsen, Præsteskov, Nørrebroby St.
Christine Bohsen, Sommersted, Sønderjylland.
Sadelmager *Hansen*, Nørrebroby Mark.
August Hansen. Bajstrup ved Tinglev, Faarhus, Tønder Amt.
L. Jeppesen, Vejlevej, Grindsted.
H. Christensen. Spinder, Randbøl St.
Hansen, Besser pr. Tranebjerg, Samsø.
M. Karlsson, Valdemarsgade, Aalborg.
Tømrer *Chr. Rolver*, Vork pr. Egtved St.
Fru *S. P. Høegh*, Nygade, Kalundborg.
Kristine Hansen, Dræby Fed, Dræby St.
Jørgen Sørensen. Ørum, Daugaard St.
Christopher Birk, Ikast St.
Pens. Portør *J. Nielsen*, Korinth.
J. Raaby. Havndrup pr. Pederstrup.
Niels Karl Sørensen, Hellum Vestergaard pr. Skørping.
Husejer *Martinus Rasmussen*, Trunderup, Kværndrup St.
Kathrine Albrechtsen, Sindssygehospitalet, Riisskov, Aarhus.
Jørgen Hansen, Slyngsten St., Felsted, Aabenraa Amt.
Marie Pedersen, Lodbjerg, Vestervig.
Chr. Hemmingsen. Stege Mark, Stege.
E. Høgh. Hessgade, Middelfart.
Har. Nielsen, Dalumvej, Fruens Bøge.
Andreas Andresen, Augustenborg (Als), Store Gade 16.
Portør *Pedersen*, Dr. Lassensg., Randers
Fru *Nissen*, Solbakken ved Silkeborg.
Kristian Jepsen, Bodholt, Bording St.
Grd. *V. Christensen*. Birkum, Marslev.
Jes Pedersen. Dirnisse pr. Faaborg.
P. Seberg, Vedelsgade, Vejle.
Thomsen, Vrenderup Faaborg, Varde.
Husmoder *K. Høj*, Hallum, Nr. Nebel.
Thomine Jensen, Simmelkjær, Sunds.
Enkefru *B. Hansen*, Havegade, Kolding.
Ejnar Nielsen, Sortebrødregade, Ribe.

Præmiegaade 1922.

Mit første er en Farve, vi har kær,
fordi den laaner Sommeren sit Skær,
den Farve hilser vi, naar Vaaren gryer,
vi sørger, naar ved Høst den fra os flyer,
og længes, til vi møder den igen,
hvad var det danske Landskab uden den?
Mit andet er, ja, jeg vil tilstaa ærligt
at nævne, hvad det er, er saa besværligt
at nærmere vi Sagen komme kan,
naar jeg Dem siger: Det er ikke Vand,
og føjer til: De finde vil det rette,
hvis De paa Vandets Modsætning vil gætte.
Mit hele er en Ø, saa højt mod Nord,
at der af Plantevækst er ringe Spor,
og skønt den fjernt fra os sin Plads har fundet,
til Danmark er med stærke Baand den bundet,
hvad sidste Sommer just sig klart stadfæsted'
da selve Danmarks Konge Øen gæsted.

---

500 Kilo Margarine, fordelt i 5 Kilos Æsker gives til ét Hundrede af denne Almanaks Købere, som rigtig har løst ovenstaaende Gaade, og som paa nedenstaaende Kupon har skrevet Løsningen samt Navn og Adresse og inden 1ste Februar 1922 har indsendt den i frankeret Konvolut til:

Steensens Almanak Ekspedition,
Købmagergade 50, København K.

Præmiefordelingen foretages de første Dage i Februar Maaned af Notarius publicus i København, og Præmierne bliver straks derefter tilsendt de respektive Vindere.

Fortegnelse over Præmietagerne for 1921 findes omstaaende.

Skriv Navn og Adresse tydeligt.

Løsning paa Præmiegaaden i Steensens Almanak for 1922.

(Afklippes og indsendes inden 1ste Februar 1922 til **Steensens Almanak Ekspedition, Købmagergade 50, København K.**)

Porto: **Almindelig Brevporto.** Ufrankerede Breve modtages ikke.

Løsning: .....

Navn: .....

Adresse: .....

.....

Der tages kun Hensyn til de Løsninger, som er skrevet paa denne Kupon, og der maa kun findes ét Navn paa hver Kupon.

Prima drivkraftig

Pressegær

fra

Dansk Gær-Central.

København, Odense, Fredericia, Randers.

Centralens Gærposer bærer altid vort Varemærke (et hvidt Kors i rød Bund).

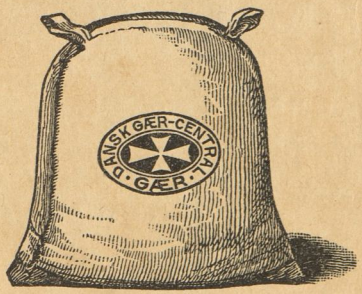

Dansk Gær-Central.

H. Steensens
AGA
Plante
Margarine
er altid den
bedste